

Danske nyhedsmediers framing af racismedebatten

Specialeafhandling

Kultur og Sprogødestudier

Jakob Skjold Mortensen / jaskmo@ruc.dk / 54423

Vejleder Björn Lingner

Forårssemesteret 2021

Roskilde Universitet

Abstract

This project examines how "race" and racism is debated in Danish news media. Through analyzing eight selected articles concerning two different contemporary cases and by using a Cultural Studies perspective it is investigated how Danish media debates on "race" are influenced by the ideologies of *colorblindness* and *racial exceptionalism*. These ideologies lead to the creation of various different narratives that *frame* the opposition as being over-sensitive, dramatic and racist themselves. In this way, the medias framing naturalizes how "race" and racism is perceived as something "of the past" in Denmark. The narratives are entangled in a rigid national self-understanding of the Danes as being a post-racist nation which obstructs the ways in which more recent and scientific perspectives on "race" can be acknowledged. The debates maintain a focus on the intentions behind racist actions and proceeds to understand racism as a purely social and physical act that must be motivated by hate in order to be categorized as racism. This blocks the potential for racism as being understood as a structural and discursive phenomenon.

Indholdsfortegnelse

Indledning	4
Problemfelt	5
Videnskabsteoretisk perspektiv	7
Diskurs, magt og ideologi	7
"Orienten" og "Vesten"	8
Cultural Studies	9
Radikal kontekstualitet	10
Teoretisk ramme	13
Race og "race"	13
Farveblindhedsideologien	14
Racisme, nationalisme og ny-racisme	16
Racial Exceptionalisme og Entitlement Racism	17
Analytisk tilgang til racisme og racialisering.....	21
Mediernes racialiserende magt	23
Framing.....	24
Repræsentation	26
Analysestrategi	28
Del 1: Formatet for artiklerne.....	29
Del 2: Artiklernes indhold	29
Del 3: Narrativer, diskurser og fortællinger.....	29
Fremstilling af analyse.....	29
Analyse	31
Case I: B.T.s framing af debatten om "eskimo"-isen	32
Tema I: "Krænkelsseskultur"	35
Tema II: Forståelser af "race" og racisme.....	44
Delkonklusion	49
Case II: B.T.s framing af debatten om Black Lives Matter Denmarks demonstration	52
Tema I: Framingen af Black Lives Matter Denmark som racistisk	53
Tema II: Framingen af Bwalya Sørensen.....	58
Delkonklusion	63
Diskussion	65
Konklusion	68
Litteratur	70
Nyhedsartikler	73

Indledning

Der har i Europa, og specielt i de nordiske lande, været en modvillighed mod at engagere sig i anliggender, der beskæftiger sig med "race" siden Nazi-Tysklands udrensning af racialiserede minoriteter i årene omkring Anden Verdenskrig. Dette har produceret en farveblindhedsideologi, der er kommet til at dominere den generelle offentlighed såvel som universiteterne. Farveblindhedsideologien dikterer blandt andet, at kropslige forskelle ikke har nogen social betydning. Dette medfører, at farveblindhedsideologien er med til at benægte, at der overhovedet kan eksistere diskrimination og social ulighed på baggrund af raciale konstruktioner og bias (Hervik, 2015; 31-32).

I de seneste 15 år er danske forskere dog begyndt at beskæftige sig med "race" som socialt konstrueret kategori. I Danmark er kritiske studier af "race", racialisering og racisme blevet brugt til at adressere systemisk ulighed og strukturel racisme (Hervik, 2019).

Dette voksende fokus på "race" har haft tvetydig effekt. At nogle forskere er begyndt at insistere på at adressere problemer i relation til "race" har skabt fornyet debat og ledt til framingen af forskningen af racisme som værende racistisk selv (Danbolt and Myong, 2019; 40). Racialiseringsforskerne Mathias Danbolt og Lene Myong (2019) adresserer netop denne pointe i en omfattende analyse af racismedebatterne i Danmark fra 2012 til 2016. De slår fast, at farveblindhedsideologiens normative kultur medfører, at dem som italesætter "race" automatisk vil blive positioneret som racistiske og at den offentlige racismedebat i Danmark recalibrerer ideologier af *racial exceptionalisme*.

Danbolt og Myongs studie er publiceret i bogen *Racialization, Racism and Anti-Racism in the Nordic Countries* (2019). Bogens redaktør og den mangeårige racismeforsker Peter Hervik slår fast, at forskningen viser, at racisme og diskrimination af minoriteter er blevet langt mere subtil i seneste 20 år, blandt andet som følge af farveblindhedens- og racial exceptionalismens ideologier.

Hervik samler i denne bog Nordens førende forskning inden for racialisering, racisme, diskrimination, islamofobi og anti-racisme, og bogens forfattere lægger hver deres kritiske perspektiv på spørgsmålet om, hvorvidt racisme og racialisering i de nordiske lande er overvundet.

Denne nyfundne interesse for "race" skal først og fremmest ses som akademiske svar på samfundsmæssige problemer med racisme og diskrimination. Dog hentes en del af inspirationen også

fra videnskabelige discipliner som critical race theory, postkoloniale studier, kønsforskning og migrationsstudier (Hervik, 2019; 5).

Når disse "nyere" perspektiver fremhæver og italesætter "race" som social kategori, er pointen ikke, at der skal skabes et nyt, overdrevent fokus på hudfarve og andre kropslige markører. Pointen er derimod at italesætte, at racisme, "race"-baseret ulighed og diskrimination er til stede i det danske samfund og måden at adressere og løse disse problemer starter ved, at man italesætter og "ser" racialisering som en del af problemet.

Med dette projekt vil jeg lægge mig i forlængelse af disse perspektiver på "race", racialisering og racisme. Jeg vil undersøge, hvordan forståelser af "race", racisme og racialisering fortsat præger kulturelle kontekster og jeg vil diskutere, hvor disse forståelser stammer fra.

Problemfelt

Som forskningen også afspejler, kan strukturel racisme og social ulighed ikke fastlægges til at have sit udspring et specifikt sted fra. Racisme er mangeartet og kontekstuel, og man hører ofte racisme omtalt som værende alt lige fra en konkret diskriminerende eller voldelig praksis til at være noget strukturelt, ideologisk eller diskursivt.

Derfor har racismeforskningen i Danmark også beskæftiget sig med en lang række forskellige analytiske tilgange, der spænder fra mere samfundsvidenskabelige metoder såsom policy-analyse (Jensen, Weibel & Vitus, 2017), medieanalyser (Danbolt, 2017) (Hervik, 2019) og etnografiske metoder til mere humanistiske analyser baseret på eksempelvis kvalitative interviews (Skadegård & Horst, 2020), memory work og feminist standpoint theory (Andreassen & Myong, 2017).

Forskningen fastslår, at racisme og "race"-baseret ulighed er udbredt i det danske samfund imens det samtidigt synes meget svært at italesætte problemer som værende "race"-relaterede.

Med jævne mellemrum blomstrer racismedebatten alligevel op i medierne. Debatten affødes ofte af en ændring i kulturen, som når eksempelvis et slikfirma eller isproducent ændrer navnet eller udtrykket på et produkt. Det kan også være, når en aktivist eller politiker italesætter et problemer som værende

relateret til "race" eller når Nationalmuseet vælger at fremhæve "nye" perspektiver på Danmarks koloniale fortid. Men hvorfor gøres disse tilsyneladende uskyldige tiltag til genstand for så stor debat? Og hvad siger disse debatter om, hvordan vi forstår og taler om racisme i Danmark?

Jeg forudindtager, at en stor del af hvad mange danskere ved om racisme, stammer fra nyhedsmediernes fremstillinger af racismedebatten. I den forbindelse ser jeg medierne som en magtfuld aktør i skabelsen af, hvordan disse debatter fremstilles og dermed producerer og reproducerer forståelser af "race" og racisme.

Til at undersøge dette har jeg udarbejdet følgende problemformulering, som jeg vil arbejde mod at besvare:

Hvordan repræsenterer danske nyhedsmedier racismedebatten og hvad siger det om forståelser af "race" og racisme i Danmark?

Til at besvare dette har jeg udvalgt to cases, som vil danne det empiriske omdrejningspunkt for min analyse. De to cases er nyhedsmediet B.T.s dækning af henholdvist "eskimo-is debatten" fra sommeren 2020 og Black Lives Matters demonstration på Østerbro 7. Juni 2020.

Jeg vil benytte Stuart Hall og Lawrence Grossbergs teorier fra Cultural Studies som mit videnskabsteoretiske perspektiv. Som primær teori vil jeg benytte Peter Hervik, Mathias Danbolt og Philomena Esseds indsigter om "race", racisme og racialisering, og jeg vil bruge Robert Entmans teori om *framing* som analytisk redskab og kritisk medieperspektiv.

Videnskabsteoretisk perspektiv

I det følgende afsnit vil jeg redegøre for mit videnskabsteoretiske perspektiv. Jeg vil med baggrund i Michel Foucault og Stuart Hall starte med at introducere begreberne *diskurs*, *magt* og *ideologi*, hvorefter der vil følge en større kontekstualisering af, hvordan jeg forstår narrativer og fortællinger som medskabende for menneskets livsverden. Afslutningsvist vil jeg redegøre for Lawrence Grossbergs begreb *radikal kontekstualitet*.

Diskurs, magt og ideologi

I min forståelse af diskurs og magt trækker jeg på Stuart Halls artikel "The West and the Rest: Discourse and Power" (2018 (1993)). I denne artikel undersøger Hall tilblivelsen af en af nyere tids mest magtfulde og udbredte diskurser, nemlig diskursen om "Vesten". Hall bruger Michel Foucaults fremstilling af diskurs, magt og ideologi til at undersøge, hvordan forestillingen om et suverænt "Vesten" blev til og hvordan det fortsat præger menneskers forståelse af verden i dag.

Hall skriver, at diskurs er en formation af mange forskellige diskursive elementer, som til sammen danner en repræsentation af et givent emne. Det er en måde at kommunikere om et emne, så der skabes en meningsfuld forståelse. Denne repræsentation bliver til på baggrund af en række mindre fremstillinger, som til sammen udgør det, som hos Foucault hedder en diskursiv formation (ibid.: 86). Repræsentationer, eller diskurser, danner de forståelser, man som individ får om verden. Man udlever sit liv på baggrund af forståelsen og dermed omsættes diskursen til reelle handlinger i den sociale praksis. Her bliver magt en del af diskursen, da den vil påvirke, eller, med Foucaults ord, subjektivere, dem, som eksponeres for den. Diskursen bliver dermed et medium, som magt kan operere igennem. På denne måde er diskurser hverken neutrale eller uskyldige (ibid.; 86-88).

Forskellige diskurser tilbyder forskellige fremstillinger af verden og derfor kæmper modstridende diskurser hele tiden om at blive den mest fremtrædende og indflydelsesrige. Denne kamp kan eksemplificeres ved, at en person i én sammenhæng kan blive fremstillet som martyr, men i en anden

sammenhæng som terrorist. Her er altså tale om en kamp mellem to forskellige diskurser, som i praksis vil definere, hvad der bliver den dominerende opfattelse af vedkommendes gøren og laden (ibid.; 87-88).

I moderne tid spiller videnskab en stor rolle i forhold til at afgøre, hvilken diskurs der bliver den mest anerkendte. En banebrydende videnskabelig opdagelse kan eksempelvis fuldstændig affeje, hvad vi før forstod som faktisk "sandt" og dermed bane vejen for ny diskurs, som vil blive den nye "sandhed". Dette kan være let at forstå inden for de positivistiske videnskaber, men samme princip gør sig gældende alle andre steder i samfundet, hvor nye forståelser hele tiden erstatter ældre.

Når der indføres en indflydelsesrig diskurs, som danner en ny, effektiv forståelse kalder Foucault diskursen for et *sandhedsregime* (ibid.: 88-89). Hvad man indoptager som "sandt" er dog forskelligt fra person til person. Hver person møder diskurser med deres egne ideologier og værdier, og personens virkelighed konstrueres i dette møde mellem diskurs og ideologi. En persons ideologier er blevet internaliseret på baggrund af forudgående diskurser og derfor kan den ideologiske dimension være meget svær at adskille fra diskurserne. Ifølge Hall, har vi derfor ikke adgang til en objektiv virkelighed, da folks egne ideologier altid er medkonstituerende for den sociale verden, som skabes (ibid.; 86-89).

"Orienten" og "Vesten"

En af moderne tids mest indflydelsesrige fortællinger er historien om "Vesten". Ud fra Foucaults fremstilling af diskurs og magt analyserer Stuart Hall, hvordan diskursen om "Vesten" har naturliggjort et verdenssyn med "Vesten" som suverænt centrum. Hall trækker på Edward Saids analyse af konstruktionen af diskursen om "Orienten". Denne diskurs kalder Said for *Orientalisme*, og den dækker over de fortællinger som "Vesten" skabte om "Orienten" eller "Østen" i årene efter Oplysningstiden. Denne diskurs spillede, ifølge Said, en magtfuld rolle i imperiernes politiske, kulturelle og ideologiske administration af "Orienten". Individuer som blev subjektiveret under diskursen om "Orienten" var aldrig frie, men altid underlagt de repræsentationer, som diskursen førte med sig. Diskursen om "Orienten" blev et sandhedsregime, som indsnævrede de subjektiveredes handlerum og som den i dag stadig påvirker forståelser af "Øst" og "Vest" (ibid.; 90-91).

Stuart Hall viser, at diskursen om "Vesten" overfor "resten af verden" er blevet til på baggrund af fortællinger fra myter, religiøse tekster, opdagelsesrejsendes beretninger og de historier, som var tilgængelige før "Den Nye Verden" blev "opdaget". Disse fortællinger var fantasifulde, frygtindgydende og overnaturlige. "Vesten" skabte med disse narrativer racialiserende repræsentationer af "de andre" samtidig med, at der blev skabt et billede af "Vesten" selv som værende det "civiliserede" og "moderne" over for det "barbariske" og det "vilde". Det var også her man så starten af en vestlig videnskab, der begyndte at kategorisere verden og producere en racistisk tankegang, som hjalp til at legitimere og naturlig gøre "hvid", kolonial overlegenhed. Det dannede grobunden for den måde, man kom til at tale om og forstå "Vesten" og "resten af verden" fremover. Det blev et sandhedsregime som effektivt udøvede sin magt i praksis (Ibid.; 88-93).

Hall argumenterer for, at fortællinger om verden har ændret sig siden, men at diskursen om "Vesten" over for "resten af verden" stadig flourerer den dag i dag. Hall viser, at på trods af at fortællingen om "Vesten" blev skabt på et grundlag som mange i dag vil forkaste som uvidenskabeligt og amoralsk, har man ikke effektivt kunne udrydde den diskurs, som fulgte med. Diskursen bidrager altså fortsat til, at nogle mennesker racialiseres samtidig med, at den inspirerer nye, lignende fortællinger om verden, som skaber nye diskurser (Ibid.; 88-91).

Cultural Studies

Stuart Hall anses som en af nyere tids mest indflydelsesrige kulturteoretikere. Han blev født på Jamaica og flyttede senere til Storbritannien, hvor han sammen med Raymond Williams og Richard Hoggart formede Cultural Studies. Cultural Studies blev i 1960'erne skabt som en kritisk og konstruktivistisk gentænkning af sociologien. Hall beskæftigede sig specielt med sammenhængen mellem populærkultur, medier, politik, race, etnicitet og magt (Henriques, Morley & Goble, 2017; 12-16).

Cultural Studies er i dag udbredt som videnskabelig disciplin. I det følgende afsnit vil jeg på baggrund af bogen "The Future of Cultural Studies" (2010) redegøre for Lawrence Grossbergs fremstilling af Cultural Studies.

Ifølge Grossberg beskæftiger Cultural Studies sig med at beskrive og gribe ind over for den måde, hvorpå mennesket udøver social praksis. Cultural Studies ser den sociale praksis som et udtryk for den omkringliggende kontekst. Her forstås konteksten som uoverskueligt mange forskelligartede diskursive elementer, der til sammen konstruerer det verdensbillede, som vi forstår som virkeligheden. Virkeligheden bliver skabt, genskabt og udfordret i en konstant og ufuldstændig proces. Virkeligheden er på denne måde altid uafsluttet og ufuldstændig. Mange forskellige aktører og faktorer bidrager igennem de diskursive processer til dets konstruktion, og på denne måde anskuer Cultural Studies kulturen som en kamplads, hvor forskellige diskurser kæmper om magten til at konstruere og påvirke menneskets verdensbillede (Ibid.; 20-23).

Cultural Studies anerkender, at der også findes en materiel verden, men at man ikke kan adskille det diskursive fra det ikke-diskursive, og her adskiller Cultural Studies sig fra generel socialkonstruktionisme. At verden til dels er diskursivt konstrueret gør den dog ikke mindre meningsfuld. De diskursive praksisser betyder noget, fordi de er essentielle for konstruktionen af konteksten for menneskets liv og det enkelte individ besidder et potentiale for at ændre ved kontekst og dermed skabe mening for sig selv og andre (Ibid.; 23-24).

Cultural Studies besidder også et ideologisk grundlag. Cultural Studies er kritisk og beskæftiger sig med modstanden. Det tror på muligheden for at påvirke den magt, som flyder i diskurserne. Det har en ambition om, at man gennem grundigt og intellektuelt arbejde kan skabe en reel forandring i verden. Cultural Studies bliver dermed både en teoretisk og politisk disciplin, der hele tiden prøver at danne bedre viden og bane vejen for en mere lige verden (Ibid.; 7-10).

Radikal kontekstualitet

I sin redegørelse af Cultural Studies introducerer Grossberg begrebet radikal kontekstualitet. Han skriver, at Cultural Studies bekender sig til en radikal kontekstualitet, hvilket betyder, at verden skal forstås kontekstuel. Cultural Studies ser, som nævnt ovenfor, den sociale praksis som et udtryk for den omkringliggende kontekst. Konteksten forstås her som uoverskueligt mange diskursive entiteter, som

kommer til udtryk i en given tid på et givent tidspunkt. På denne måde kan man hos Cultural Studies ikke adskille den sociale praksis fra dets kontekst. Det er dog ikke alle de konstituerende entiteter, som er lige relevante. En del af arbejdet hos Cultural Studies består i, at adskille de kontekstuelle faktorer som er vigtige fra de, som ikke er. På denne måde bliver man som forsker også selv en aktør i skabelsen af det emne, som man undersøger (Ibid.; 20-23).

Cultural Studies insisterer på, at verden er kompleks og at problemer ikke kan forklares ud fra universelle perspektiver. Det prøver at gøre op med videnskabelige tilgange, hvor forklaringsmodellerne bliver reduktionistiske og simplificerende. Cultural Studies accepterer, at det ikke kan forklare alt, og det er heller ikke dets ambition. Det hævder ikke at besidde en endegyldig sandhed. Cultural Studies forstår videnskab, og altså Cultural Studies selv, som en praksis, der bliver til på et givent tidspunkt og sted. Det kan sige noget i den kontekst, det bliver til i, men det påstår ikke at kunne erkende en universel sandhed. Den viden som skabes, er dermed også kontekstuel (Ibid.; 16-17).

Cultural Studies bekender sig ikke til ét bestemt teoretisk paradigme eller tradition. Teori ses som en ressource, der kan bruges til grundigt at forklare og diskutere et bestemt fænomen, hvor det givne fænomen er definerende for, hvilken teori der vælges. Det er derfor vigtigt at man som forsker udvælger den teori, der bedst kan forklare og diskutere sit problem. Man må samtidig have for øje, at teori også er opstået kontekstuel og det ikke nødvendigvis var skabt til at forklare det fænomen, som man undersøger. Samspillet mellem teori, empiri og kontekst er dermed altafgørende i en Cultural Studies analyse (Ibid.; 25-27).

Når jeg i dette projekt bekender mig til Cultural Studies som analytisk perspektiv, ser jeg racialisering og racisme som diskursive processer. Jeg forstår mening og betydning som værende foranderligt og altid i bevægelse. Jeg søger dermed ikke at reducere racialisering og racisme til noget, som kun eksisterer i den sociale praksis eller i de diskursive elementer, som jeg undersøger. Jeg forstår nærmere racialisering og racisme som strukturelle processer, jeg kan skabe et øjebliksbillede af. Jeg undersøger et skæringspunkt, som udgøres af den historiske, politiske og kulturelle kontekst. På denne måde vil racialisering og racisme

altid komme til udtryk forskelligt i forskellige kontekster og på tværs af tid, sted og rum.

Teoretisk ramme

I de følgende afsnit vil jeg redegøre for den litteratur samt de grundbegreber, som jeg har valgt til mit studie af racialisering og racisme. I udvælgelsen af litteratur har jeg lagt vægt på, at teorien skal kunne sige noget om racisme og racialisering i en nutidig, dansk kontekst.

Jeg vil i høj grad trække på Peter Herviks mangeårige forskning inden for racialisering og racisme. Hervik er professor ved Center for Studier af Migration og Diversitet ved Aalborg Universitet og har de sidste 20 år været en af de mest fremtrædende forskere indenfor for studier af racisme og racialisering i Danmark. Hervik har blandt andet beskæftiget sig med danske mediers racialiserende effekt og han baserer primært sit arbejde på baggrund af international sociologisk og antropologisk forskning (2015; 30-31). Visse steder vil jeg uddybe Herviks pointer med supplerende litteratur. Jeg vil starte med at anlægge et bredere historisk perspektiv på "race"-begrebet og derefter bevæge mig mod at placere racialisering og racisme i en nutidig, dansk kontekst.

Race og "race"

Race-begrebet kan spores helt tilbage til 1484, hvor det blev brugt til at opdele mennesker ud fra fysiske markører. Det var dog, som nævnt tidligere, først med Oplysningstiden i 1700-tallet at race-begrebet blev tilført idéer om overlegenhed og underordning og dermed blev racisme som ideologisk tankegang til. Det var på samme tid man så begyndelsen af den moderne, vestlige videnskab, som i høj grad byggede på biologiske forestillinger om verden. Videnskaben gjorde op med romantiske fortællinger om mennesket som værende grundlæggende socialt til nu at konstruere forskelligheder ud fra en biologisk forklaringsmodel, hvor hudfarve og andre kropslige markører blev determinerende faktorer. Specielt var socialdarwinisme med til at hierarkisere mennesker ud fra en race-ideologi, som kulminerede med eugenikken og antisemitismen i Tyskland i årene op til Anden Verdenskrig. Det grundlæggende i disse ideologier var, at de forklarede kulturelle og sociale forskelle ud fra raciale forskelligheder, hvor idéer om over- og underlegenhed blev naturliggjort. Den vestlige videnskab var på denne måde med til at konstruere den hvide races overlegenhed som noget biologisk og naturligt givet, hvilket legitimerede racisme og den "hvide", vestlige verdens dominans (Hervik, 2015; 32-33).

Frans Boas (1858-1942) blev den første videnskabsperson, der for alvor brød med socialdarwinismen. Han anses som grundlæggeren af den moderne, vestlige antropologi, som tog udgangspunkt i, at alle kulturer besad deres egen historie og at de måtte forstås på egne præmisser. Alle kulturer blev hos Boas anset som ligeværdige og man måtte tilgå kultur via dets egne perspektiver. Dette blev til kulturrelativisme. Boas reducerede race-begrebet til et biologisk fænomen og overlod det til biologerne. I 1920'erne stod det dog klart, at biologerne heller ikke kunne bruge begrebet. Herefter blev "race", nu med anførelsestegn, anset som værende en social konstruktion (Hervik, 2015; 33-34).

Idéen om et biologisk funderet race-begreb blev i 1950 officielt gjort op med i en deklARATION af UNESCO, som nogle af verdens førende forskere inden for biologi, antropologi, sociologi og etnologi underskrev. Herefter blev "race"-begrebet overladt til sociologien. Inden for antropologien blev synlige biologiske forskelle funderet i etniciteten eller kulturelle forskelle og dermed opstod der en form for arbejdsdeling, hvor sociologien beskæftigede sig med "race" og racisme, og antropologien med kultur og etnicitet (Hervik, 2015; 33-34).

Race, her uden anførelsestegn, henviser altså til en forståelse af begrebet som værende betinget af biologiske forskelle i menneskekroppen. En forståelse som videnskaben har forkastet, men som ikke desto mindre har, som beskrevet af Hall (1993), haft en stor indflydelse på racistiske fortællinger om verden. Det er her Halls pointe, at på trods af at videnskaben har forkastet race-begrebet som uvidenskabeligt i sin biologiske forstand, har forståelsen en diskursiv magt, som ikke dør ud, blot fordi videnskaben forkaster idéen. Diskursens indflydelse strækker sig i kulturen på tværs af tid og rum og på denne måde har det biologiske race-begreb stadig en aktualitet i dag, selvom naturvidenskaben ikke beskæftiger sig med det mere.

Farveblindhedsideologien

Efter Anden Verdenskrig herskede der meget lidt tvivl om racismens grusomheder. I de efterfølgende år

blev den udbredte forståelse, specielt i Nordeuropa, at "race" ikke måtte have nogen kulturel eller politisk indflydelse. En forståelse som blev gjort stærkere af andre "race"-relaterede begivenheder som apartheidstyret i Sydafrika og "race"-uroligheder i USA. Nu blev logikken, at hvis institutioner og befolkningen ikke beskæftigede sig med "race" som fænomen, ville racisme og raciale bias ikke påvirke den sociale praksis, hvilket ville eliminere fordomme og diskrimination. Dette skabte en farveblindhedsideologi, der dikterede, at fysiske forskelle ikke har nogen social betydning. "Race" fik en stærk negativ klang og blev tabuiseret. Denne farveblindhedsideologi spredte sig til at influere alt lige fra populærkultur til videnskab og den dag i dag, er det stadig en yderst dominerende ideologi, der præger forståelsen af "race" i specielt de nordiske lande (Osanami Törngren, 2019; 141-142).

Inden for de seneste 15 år er forskere dog begyndt at tage "race" op igen og insistere på ordets sociale betydning. De henter primært deres inspiration fra international forskning samt egne oplevelser som racialiserede subjekter (Andreassen & Myong, 2017).

International forskning viser blandt andet, at selvom race ikke bærer nogen biologisk betydning med sig, skaber "race" som social konstruktion stadig fordomme, diskrimination og racisme. "Race" er medskabende for den sociale virkelighed, selvom det er en social konstruktion. At det er en social konstruktion betyder, at racialiseringen konstrueres forskelligt afhængigt af den kontekst den skabes i (Bonilla-Silva, 1997; 473).

I de nordiske lande er farveblindhedsideologien i dag med til at benægte, at der overhovedet kan eksistere diskrimination og ulighed på baggrund af raciale konstruktioner. Her har liberalismens tankegang en stor indflydelse, da den dikterer, at det frie marked naturligt medfører, at alle har lige muligheder for at realisere sig selv. I denne liberale ideologi tages der ikke højde for, at der kan eksistere andre faktorer, der kan medvirke til, at nogle må overkomme flere forhindringer end andre for at nå den samme succes. Ydermere forklarer farveblindhedsideologien "race"-baseret segregering, som eksempelvis inddeling af befolkningen i ghetto-områder, som resultat af et naturligt ønske om at bo blandt "ens egne". Farveblindhedsideologien gør ulighed til et produkt af kulturelle forskelle og konstruerer dermed en "os" og "dem"-tankegang i kulturen frem for i biologien. En tankegang som

antropologien blandt andet har været medkonstituerende for med dets fokus på kulturforskelle og etnicitet (Hervik, 2015; 31-32).

Racisme, nationalisme og ny-racisme

Racisme er både en ideologi og en diskriminerende social praksis. Det bygger på en forestilling om, at der er en forbindelse mellem fysisk udseende og kulturel praksis. Det besidder en grundidé om uforenelighed, som er skabt af en "os" overfor "de andre"-tankegang og i praksis bruges det som argument for at marginalisere, underordne og diskriminere mennesker. I klassisk forstand blev denne forestilling om uforenelighed tilskrevet raciale og kropslige forskelligheder.

Den racistiske ideologi konstrueres primært med henblik på at iværksætte politiske sanktioner og på denne måde er racisme et politisk projekt. I praksis optræder ideologien dog mere løst og vil ofte fundere sin grundtanke om uforenelighed i forskellige stereotyper, forestillinger og andre doktriner. På denne måde vil racisme også ofte indoptage argumenter fra andre diskurser (Hervik, 2015; 35).

Som nævnt baseres idéen om uforenelighed på en dikotomi mellem "os" og "dem". Denne tankegang har sine rødder i en nationalistisk selvforståelse. Den nationalistiske ideologi inkluderer borgere i statsfællesskabet, som ligner hinanden og som deler en forestilling om et fælles kulturelt og historisk grundlag. Nationalismen ser rettigheder og goder som noget, der naturligt tilfalder denne kulturelt homogene del af majoritetsbefolkningen. De borgere som ikke anses som del af den dominerende gruppe vil hos nationalismen søges ekskluderet. På denne måde har racisme mange ligheder med nationalisme og deler samme grundidé om in- og eksklusion (Hervik, 2015; 40).

I de seneste årtier har forskere identificeret at grundtanken om uforenelighed også bliver funderet i en forestilling om kulturelle forskelligheder. Her bliver idéen om uforenelighed ofte tilskrevet "kultur", "eticitet" og "forskellighed", og dette er hvad forskere kalder for "ny-racisme". Her er det altså underordnet, om idéen om forskellighed tilskrives kropslige eller kulturelle forskelligheder. Det essentielle forbliver forestillingen om uforenelighed (Hervik, 2015; 40-41).

I ny-racismens perspektiv er kulturer bundet til geografiske lokaliteter, hvilket gør det umuligt for

immigranter at blive en del af andre nationer. Således skaber ny-racismen en forestilling om, at det er naturligt at bo blandt "ens egne", hvilket er med til at gøre xenofobi til en legitim reaktion på mødet med andre mennesker, da man "naturligt" altid vil være tilknyttet sin oprindelige nations geografiske lokalitet. Samtidigt påstår ny-racismen ofte, at den anser alle kulturer som ligeværdige og på denne måde vil den benægte sin racistiske ideologi. Derfor vil man hos ny-racismen opleve at ord som "kultur" og "etnicitet" besidder den samme racistiske mening, som "race" før har båret med sig. På denne måde vil ny-racismen benægte racismens eksistens. I en analyse af ny-racisme vil man derfor fokusere på, om en udtalelse eller handling er racistisk i sig selv, frem for om der ligger en racistisk intention bag (Hervik, 2015; 40-41).

Racial Exceptionalisme og Entitlement Racism

Hervik er ikke den eneste, som har forsket i mediernes racialiserende magt i en dansk kontekst. I det følgende vil jeg redegøre for hovedpointerne fra Mathias Danbolts artikel "Retro Racism: Colonial Ignorance and Racialized Affective Consumption in Danish Public Culture" fra 2017. Danbolt er lektor på Institut for Kunst- og Kulturvidenskab ved Københavns Universitet og arbejder blandt andet med forholdet mellem kunst, racialisering og kolonialisme.

Danbolt undersøger den debat, som opstod i kølvandet på, at slikvirksomheden Haribo fjernede lakridsansigter med racialiserende og koloniale repræsentationer fra deres Skippermix-slikpose. Denne debat var nyhedsmedierne i høj grad med til at præge med overskrifter som "Haribo fjerner racistiske lakridser" og "Haribo anklaget for racisme", og debatten taler ind i en større diskussion af den danske tradition for koloniale og racialiserende afbildninger på importerede fødevarer. Disse fødevarer importeres ikke længere fra de tidligere danske kolonier.

Danbolt kigger på, hvordan forståelser af nationalitet, kollektiv historie og fælles erindring flourer i mediedebatten samt hvordan spørgsmål om racisme og kolonialisme konceptualiseres og forhandles i dansk populærkultur (Danbolt, 2017; 106-107).

Danbolt viser, at der i debatten skabes en distinktion mellem "rigtig racisme" og en irrationel, politisk-

korrekt anklage om racisme. Denne distinktion må, ifølge Danbolt, forstås i konteksten af farveblindhedsideologien samt den ideologi, som racismeforskere kalder for *Racial Exceptionalism*. Racial Exceptionalism bygger på en forestilling om, at racisme kun er diskrimination på baggrund af en biologisk forståelse af race-begrebet. Denne forståelse er videnskabeligt forældet og derfor drages konklusionen, at racisme ikke kan eksistere mere. Racisme i dette narrativ forbindes derfor ofte med fortidens begivenheder som apartheidstyret i Sydafrika og antisemitismen i Tyskland forud for Anden Verdenskrig, hvor racismen også var forankret i en biologisk forståelse af race-begrebet (Danbolt, 2017; 108-109).

Samtidigt har Danmark skabt en national selvforståelse som værende en velgørende og "hyggelig" nation. Denne selvforståelse er, ifølge Danbolt, forankret i en generel kolonial ignorance, som blandt andet bygger på en tavshed omkring Danmarks historie som kolonimagt. Dette, samt blandt andet farveblindhedsideologien, har medført, at man i Danmark forstår "rigtig" racisme som noget, der enten foregår meget langt væk, i fortiden eller på den ekstreme højrefløj. Dette gør, at det kan være meget svært at italesætte racistiske problemer og det har skabt en normativ kultur, hvor den person som italesætter "race" eller racisme, automatisk vil blive positioneret som racistisk selv, da racisme i disse narrativer ikke eksisterer mere (Danbolt, 2017; 108-109).

Racial Exceptionalism kommer til udtryk i Skippermix-debatten, hvor den "rigtige" racisme bliver noget, som ikke eksisterer i Danmark og på denne måde blokeres potentialet for at skabe en konstruktiv og meningsfuld debat. Racismeforskere bliver ikke inddraget og racismespørgsmålet overlades dermed til folkets umiddelbare mening. Dette medfører, at racisme gøres til et spørgsmål, som alle har lige mulighed for at ytre deres umiddelbare holdning til, frem for noget som skal diskuteres på et videnskabeligt og kritisk grundlag.

På denne måde konkluderer Danbolt, mediernes intention primært synes at være at pleje danskernes velmenende og "hyggelige" selvbillede frem for at skabe en konstruktiv og kritisk debat (Danbolt, 2017; 108-109).

Danbolt viser yderligere, at ytringsfriheden bruges til at legitimere retten til at komme med udtalelser, som fremstår racistiske. Her trækker Danbolt på den hollandske racismeforsker Philomena Esseds begreb *Entitlement Racism*. Entitlement racism peger på en tendens, hvor "hvide" insisterer på, at de har en iboende ret til at udtale sig racistisk. Her trumfer retten til at udtale, hvad man vil, retten til ikke at blive diskrimineret. Denne tankegang er blandt andet påvirket af en neoliberal ideologi, hvor det privilegerede individ skal besidde ultimativ frihed. Det hviler også på en præmis om, at "hvide" har mere ret til eksempelvis den offentlige debat (Essed; 442-44).

Denne ret til at udtale sig krænkende kommer til udtryk i Skippermix-debatten, hvor Danbolt overfører begrebet til også at inkludere forbrug af racialiserende produkter. Danbolt peger på, at nogle danskere står fast ved, at de har en iboende ret til at forbruge racialiserende produkter uafhængigt af, om nogle "andre" føler sig diskriminerede af det (Ibid; 109-110).

Dette taler ind i, at der i Danmark hersker en generel kultur for at forkaste minoriteters oplevelser med racisme. Dette ses både når minoriteter selv står frem i medierne med deres historier og når racismeforskningen præsenterer resultater, der fremviser racialiserede individers oplevelser med diskrimination. I begge tilfælde er mange politikere samt store dele af den øvrige befolkning hurtige til at affeje oplevelserne. Dette bidrager til, at der i Danmark eksisterer en generel ignorance omkring racisme samt at racisme-spørgsmålet reduceres til et spørgsmål, som den gængse borger er berettiget til at udtrykke deres umiddelbare holdning til på lige fod med forskere og racialiserede individer (Hervik, 2019; 28-29).

Ifølge Danbolt ender Skippermix-slikposen med at fremstå som et objekt, der er både historisk og tidsløst. Danbolt bruger begrebet *Retro Racism* til at indfange denne dobbelthed. Slikposen fremstår historisk i den forstand, at det skaber en forestilling om en uskyldig Dansk kolonial fortid. Det bygger på en kolonial ignorance, hvor narrativet om en uskyldig kolonial fortid bruges til at legitimere folks ret til ukritisk nydelse af racialiserede produkter. Slikposens repræsentation af dansk kolonialisme og slavehandel ender på denne måde med at fremstå usynlig. Samtidig refereres der til lakridserne, og de racialiserende afbildninger generelt, som en tidsløs del af den danske kultur. Med disse argumenter bagatelliseres

anklager om racisme og racismen bliver gjort til noget, som "politisk korrekte" kritikere forsøger at pådutte et stykke "tidsløst" og "uskyldigt" dansk kultur. Dermed bliver slikposen et symbol på retten til dansk hygge, som bidrager til normaliseringen af en racialiserende tankegang (Danbolt, 2017; 110-112).

Analytisk tilgang til racisme og racialisering

Hervik fremlægger en metode til at undersøge, hvorvidt et udsagn eller handling er racistisk og tilfører dermed en analytisk tilgang til racismebegrebet. I det følgende vil jeg fremlægge Herviks analytiske tilgang, som senere vil blive brugt som metodisk værktøj i min egen analyse.

Hervik fastslår, at for der kan være tale om racisme må følgende tre grundelementer være til stede: en fælles grundopfattelse af uforenelighed, racialisering og magten til at racialisere.

Det første grundelement hviler på racismens ideologi om uforenelighed, der inddeler mennesker i et fælles "os" og et udenforstående "dem". I Danmark er et typisk eksempel at "os" fremstilles som værende de "hvide", "oprindelige" og dermed "rigtige" danskere. "Dem" vil være de, som afviger fra denne "hvidhed". Det kan være immigranter, efterkommere af immigranter og andre "udlændinge", som ikke "naturligt" hører til her (ibid; 36).

Det andet grundelement er racialisering. Racialisering har i mange år været et grundbegreb inden for racisme-forskningen og inden for sociologien kan det spores tilbage til den fransk-algierske filosof og psykiater Frantz Fanon. I "The Wretched of the Earth" (1967) brugte Fanon ordet til at beskrive den måde hvorpå koloniale ideologier og diskurser dehumaniserede afrikanere under racegørende sociale kategorier. Fanon argumenterede for, at de racialiserede internaliserer denne tankegang i deres selvforståelse og Fanon belyste dermed en sammenhæng mellem den sociale kategoriseringsproces og individets psyke. Sidenhen har begrebet optrådt i mange forskellige videnskabelige sammenhænge (Murji & Solomos, 2005; 5-8).

Hos Hervik er racialisering den proces, som "andetgør" et individ eller en befolkningsgruppe. Det er, for at bruge Foucaults begreb, en subjektivering af individet. Racialiseringen sker ved, at man tilskriver biologiske eller kulturelle kendetegn til en befolkningsgruppe og herefter vil denne kollektive identitetsforståelse definere gruppens individers identitet og handlinger. Man forstår individet ud fra de kendetegn, man har tilknyttet den overordnede gruppe og individet vil dermed altid være bundet af disse forståelser. Dermed kan racialiseringen bidrage til en hierarkisering, underordning og dehumanisering af mennesker gennem den kollektive identitetskrivning. Ofte vil de racialiserede ses som "styrede" af

deres tilskrevne kendetegn, hvorimod den dominerende majoritetsgruppe vil fremstå som moderne, rationelle og liberale. Racialiseringen bruges til at retfærdiggøre politiske beslutninger og det er med til at legitimere racistisk diskrimination og marginalisering. Her er det vigtigt at understrege, at racialisering også finder sted inden for farveblindhedsideologien. Det er dog mere subtilt og sværere at italesætte som racialisering (Ibid; 36-37).

Der findes forskellige former for racialisering afhængigt af, hvilken gruppe der racialiseres samt konteksten for racialiseringen. Racialiseringen af eksempelvis jøder forud for Anden Verdenskrig adskiller sig fra racialiseringen af muslimer i nutidens Danmark. Her er konteksten samt de diskurser der går forud for racialiseringen definerende for, hvordan racialiseringen konstrueres. Dermed er det centrale i dette andet analytiske element at identificere de afgørende historiske momenter, hvor "de andre" racialiseres. Racialiseringen er set tilskrevet via diskurser om eksempelvis fattigdom, køn, seksualitet, etnicitet, hudfarve, religion eller "kulturelle forskelle" (Hervik, 2021; 36-37).

Herviks tredje element i hans analytiske tilgang til racisme handler om magt. For at det giver mening at behandle en handling eller udtalelse som racistisk, må den have reelle negative konsekvenser for dem, som er genstand for den. Her må man kigge på, hvilken magtposition udøveren er i og om handlingen eller udtalelsen har et potentiale til at marginalisere eller udstøde udvalgte personer. Hervik fremhæver Jyllands-Postens sammenligning af danskere med pakistansk og muslimsk baggrund med Taleban-krigere fra 2001 som et eksempel på, hvordan et nyhedsmedies racistiske fremstilling af en minoritetsgruppe kan fratage de racialiserede politikere deres muligheder i politik. Her anser Hervik nyhedsmediet Jyllands-Posten som havende en stor magt, da rigtig mange læser avisen og dermed påvirkes af det indhold, som der bringes. I eksemplet med Jyllands-Postens artikel er alle tre grundelementer til stede og dermed konkluderer Hervik, at indholdet er racistisk (Ibid; 37-38).

Mediernes racialiserende magt

Medierne har fået en nærværende rolle i danskernes hverdagsliv. Langt de fleste af os orienteres mange gange dagligt via alt fra sociale medier, online nyhedstjenester og podcasts til trykte aviser, fjernsyn og radio. Medierne fremstiller verden i form af billeder, tekster, videoer, kommentarer og debatter. Aldrig har vi haft så meget information tilgængelig og aldrig før er vi i så massivt omfang blevet eksponeret for en verden, som vi aldrig eller kun flygtigt får vores egne førstehåndsoplevelser med. Mediernes fremstillinger har en massiv indflydelse på, hvordan vores sociale virkelighed konstrueres. Her er det essentielt at huske på Stuart Halls pointe om, at mediernes fremstillinger aldrig er neutrale og altid udspringer fra diskurser, ideologier og politiske intentioner.

Meget af Peter Herviks egen forskning bygger på diskursive medieanalyser. Ifølge ham stammer størstedelen af hvad danskerne ved om flygtninge, indvandrere og andre racialiserede grupper fra mediernes fremstillinger. I disse fremstillinger vil der ofte være en subtil racialiserende praksis, som bidrager til en polarisering i samfundet. Størstedelen af de danske medier *framer* det billede, danskerne får af racialiserede grupper og de strækker racialiseringen i tid, sted og rum. I Danmark har medierne dermed en forstærkende effekt på racialiseringen og er selv en aktiv aktør i racialiseringsprocessen (2019; 4-6).

Framing

I min analyse af nyhedsmediernes racialiserende praksis, vil jeg bruge begrebet *framing* som metodisk redskab. Det er et anerkendt begreb inden for medieanalyse og jeg vil bruge det til at undersøge, hvordan nyhedsmedier fremstiller deres historier (D'Angelo & Kuypers, 2009).

Jeg vil bruge Robert Entmans fremstilling af framing-begrebet. Entman er kommunikationsforsker og professor ved School of Media and Public Affairs på George Washington University. Entman var i 1993 en af de første kommunikationsforskere til at teoretisere begrebet og sidenhen er framing brugt som kritisk og analytisk redskab til at bearbejde kommunikation inden for blandt andet journalistik, sociologi, psykologi og kulturstudier (Hjarvard, 2015).

Hos Entman bygger framing på *udvælgelse* og *fremhævnning*. Skabelsen af en frame, beror på en udvælgelsesproces. Ifølge Entman, skabes en frame på baggrund af følgende elementer: en definition af et problem, en fortolkning af årsagerne til problemet, en moralsk evaluering og afslutningsvist vil der være en anbefaling om, hvordan problemet skal håndteres. Framingen består dermed i, at der tages bevidste og ubevidste valg om, hvordan et givent problem eller emne skal fremstilles. I denne proces udvælges, hvilke elementer der skal fremhæves og hvilke elementer, der skal udelades. På denne måde skabes der en framing af et givent emne, frem for en neutral fremstilling af "virkeligheden". Heri ligger framingens magt. Flere studier viser, at der er en stor sammenhæng mellem, at måden et emne fremstilles påvirker hvordan det modtages. Framingen afgør, hvordan et problem forstås af modtagerne og hvordan modtagerne vil handle efterfølgende. Dette gør framing til et politisk redskab, hvor magthaverne har en stor interesse i, hvordan problemer og emner i samfundet fremstilles (Entman, 2015; 116-118).

I en kritisk framing analyse kigger man på, hvordan tekster fremhæver specifikke informationer med henblik på at gøre det mere erindringsværdigt hos modtageren. En stærkere fremhævnning øger sandsynligheden for, at modtageren vil blive påvirket af informationen. Hertil bruges en lang række virkemidler såsom overskrifter, billeder, tekststykker og citater. Alle disse diskursive elementer taler ind

i etablerede fortællinger, narrativer og repræsentationer, som er med til at skabe eller vedholde en specifik framing eller fortælling af et givent emne.

Det har ligeledes en betydning, hvor teksterne placeres og under hvilket format de lanceres. Her er en avis' forside et godt eksempel på, hvad redaktionen vælger at fremhæve som mest relevant. Der er også en forskel på, om en historie fremstilles som en "nyhed", der bygger på en forestilling om en mere objektiv repræsentation af et emne eller om det fremstilles som et debatindlæg, hvor det i højere grad er et udtryk for redaktionen og debattørens "mere subjektive" holdning (Entman, 2015; 116-118).

Når nyhedsmedier skaber en historie, sker det altså på baggrund af en lang række redaktionelle valg. Det kan være praktiske valg omkring hvilke klip eller billeder der skal vises, hvem der skal interviewes og citeres og hvor eller hvornår historien skal bringes. Det er også bevidste såvel som ubevidste valg om, hvilken pointe vil man gerne have frem, hvem vil man gerne påvirke og hvilke interesser man gerne vil fremme.

Framing-begrebet dækker altså over, at skabelsen af et emne er en igangværende, subjektiv proces, hvor mange forskellige aktører og diskursive elementer bidrager til skabelsen af emnet. Det er dog medierne som vælger, hvilke aktører og diskursive elementer der får plads og dermed hvem, som får lov til at sætte dagsordenen i eksempelvis en politisk debat. Dermed kan selv små ændringer i mediernes fremstillinger effektivt påvirke, hvordan vi forstår et emne. På denne måde har medierne en stærkt udøvende magt i skabelsen af vores sociale virkelighed, da framing naturaliserer vores forståelser af verden.

Samtidigt ekskluderes alt det, som ikke kommer med i mediernes fremstilling. Når medierne tjener magthavernes interesser, vil måden hvorpå historier bliver fremstillet på meget ofte tjene magthaverne selv. På denne måde er medierne et magtfuldt værktøj til social kontrol og politisk dominans. Eksempelvis kan medierne fokusere overdrevent meget på én eller flere mindre detaljer og dermed undergrave det fulde billede og ødelægge potentialet for meningsfuld og kritisk oplysning og debat (Feagin & Ortega, 2017; 19-21).

Her er det vigtigt at huske på Cultural Studies' pointe om, at mennesker ikke er passive individer men ligeledes indgår i skabelsen af den sociale virkelighed. Man kan som individ godt gennemskue og

udfordre de gængse narrativer og dermed skabe et potentiale for forandring. Dette kommer eksempelvis til udtryk ved selvstændige og kritiske medier, som aktivt bringer historier, der kan skabe mod-narrativer til de etablerede frames og diskurser. På denne måde skal mediernes rum ses som en kamplads, hvor forskellige frames kæmper om at få mest plads og dermed skabe indflydelse.

Her er det ligeledes vigtigt at fremhæve Cultural Studies' pointe om, at jeg som forsker også er en aktiv medskabende aktør. Derfor er det essentielt at min egen teoretiske ramme og metodiske valg afspejler en intellektuel grundighed, så jeg ligeledes konstruerer mit emne på det bedst faglige og empiriske grundlag.

Dermed er min teoretiske ramme også afgørende for, hvordan jeg fortolker mine cases. Min teoretiske ramme består primært af litteratur om racisme og racialisering, så det er det perspektiv, jeg selv lægger. Jeg forstår racisme og racialisering som indlejret i diskurser, narrativer og fortællinger om verden og som noget, der aktivt påvirker, hvordan vi indretter os socialt og samfundsmæssigt. Derfor ser jeg racisme og racialisering som et større strukturelt og diskursivt problem. Dette medfører, at jeg har øje for nogle specifikke temaer omkring "race", racisme og racialisering, som min teori kan sige noget om og det vil være disse emner, som jeg fremhæver. På denne måde vil min teoretiske ramme og mit perspektiv som forsker også være medskabende for konteksten.

Repræsentation

Et andet begreb som jeg vil bruge i min medieanalyse er *repræsentation*. I bred forstand beskæftiger repræsentations-begrebet sig med, hvordan befolkningsgrupper eller minoriteter portrætteres i kulturen. Hvis en specifik gruppe underrepræsenteres, eller man kun hører gruppen omtalt på en bestemt måde eller fremstå i specifikke roller, skabes et ensidigt og ufuldendt billede af individerne i den pågældende gruppe. I praksis kan dette lede til racialisering, stereotypisering og marginalisering (Campbell, 2017).

Stuart Hall var en af de første forskere til at gå i dybden med repræsentationsbegrebet. For Hall, er repræsentationen kompleks og han ser analysen af repræsentationer som en måde at identificere magtrelationer og dominans. Repræsentationen kommer altid et sted fra. Det er ikke blot en

præsentation, men en "re"-præsentation af virkeligheden. Det er en gengivelse fra en anden kontekst, der altid vil skabe en ny subjektivitet.

Hos Hall står repræsentationen heller aldrig alene. Meningen skabes i mødet med individet og individets ideologier. Derfor vil forskellige repræsentationer skabe forskellig mening afhængigt af modtagerne. Selvom producenten bag repræsentationen har et bestemt budskab, som ofte vil være en dominerende ideologi, der resonerer med den gængse samfundsorden, vil indholdet stadig tolkes forskelligt afhængigt af modtagernes forskellige for-forståelser. I en medieanalyse er det derfor essentielt at kunne afkode den dominerende ideologi, for at kunne identificere hvilke magtforhold, den repræsenterer (Campbell, 2017; 11-13).

I min analyse vil jeg derfor have for øje, hvordan minoriteter repræsenteres via billeder og tekst, samt hvilke narrativer og diskurser repræsentationerne er udtryk for.

Analysestrategi

I min analyse af hvordan danske nyhedsmedier repræsenterer racismedebatten har jeg udvalgt to cases. Case 1 er fra juli 2020 og den omhandler nyhedsmediet B.T.s fremstilling af *Hansens Is'* valg om at ændre navnet på deres "Eskimo Is". Case 2 er fra Juni 2020 og den omhandler samme nyhedsmedie, B.T.s, fremstilling af Black Lives Matter Danmarks demonstration på Østerbro 7. juni 2020. Hver case vil bestå af fire skrevne artikler inklusiv billeder. Disse artikler vil være nyhedsartikler, debatindlæg og ledere. Lederne og debatindlæggene forstår jeg generelt som "mere subjektive" og dermed vil jeg se dem som et mere eksplicit udtryk for redaktionens holdning.

Jeg har valgt disse cases, da de afspejler nogle gængse fortællinger, som er med til at konstruere hvordan "race", racisme og racialisering fremstilles og forstås i Danmark. De enkelte artikler har jeg valgt på baggrund af, at de er bærende i B.T.s fremstilling af racismedebatten. Det er artikler, som er givet de fremtrædende pladser i avisen, de inkluderer billeder og de fylder gerne op mod en hel side. I tilfælde hvor der er behov for en større kontekstualisering af den enkelte problemstilling, vil jeg inddrage elementer fra andre artikler. Ligeledes vil der til introduktionen af hver case følge en skitsering af konteksten for debatten.

I min analyse vil jeg kigge på den kulturelle kontekst, narrativer og diskurser. Jeg ser på de kontekster, som kan sige noget om forståelser af "race", racisme og racialisering. Mine case-artikler taler også ind i andre kontekster, som eksempelvis corona-pandemien, kvinde-kampen og klimaforandringerne. Selvom jeg ser disse forskellige kontekster, som nogle der diskursivt påvirker og producerer hinanden, vil jeg så vidt muligt afgrænse mig til at beskæftige mig med kontekster, der kan sige noget om forståelser af "race", racisme og racialisering. I visse tilfælde vil jeg dog fremhæve pointer i forbindelse med andre kontekster.

Med afsæt i Robert Entmans framing-begreb, ser jeg hver artikel som et udtryk for en udvælgelses- og en fremhævningsproces. Jeg ser B.T.s redaktion som en aktør i framingen af racisme-debatten der udvælger, hvilke bider af virkeligheden, der skal fremhæves og hvilke, der skal udelades. På baggrund af dette har jeg udarbejdet en analysestrategi i tre dele:

Del 1: Formatet for artiklerne

Indledningsvist vil jeg se på formatet for de artikler, jeg har udvalgt til mine cases. Her vil jeg beskæftige mig med følgende spørgsmål; hvem er afsenderen, hvem citeres og interviewes, hvor er artiklerne placeret, hvilke billeder og andre virkemidler bruges og hvad er det generelle indtryk, man som modtager får af artiklen. Omdrejningspunktet for denne del af analysen vil være, hvad man kan udlede af synspunkter og interesser fra disse forskellige elementer, uden at have læst hovedtekstens indhold.

Del 2: Artiklernes indhold

Anden del af min analyse vil fokusere på artiklernes indhold. Her vil jeg fokusere på følgende spørgsmål:

- Hvordan defineres problemet?
- Hvad peges der på som værende årsagerne til problemet?
- Hvordan evalueres problemet og hvilke bud gives der på, hvordan problemet skal håndteres?
- Hvad kan man udlede af ovenstående?

Del 3: Narrativer, diskurser og fortællinger

Afslutningsvist vil jeg på baggrund af min teoretiske ramme afkode, hvilke narrativer om "race", racialisering og racisme, som ligger til grunde for de forskellige fortællinger, diskurser og repræsentationer, der kommer til udtryk i mine cases. Desuden vil jeg kigge på, hvilke politiske og kommercielle intentioner, der kan udledes af min analyse samt hvordan alle disse forskellige diskursive elementer er med til at skabe forståelser om "race", racisme og racialisering.

Fremstilling af analyse

Jeg vil fremstille min analyse case-vist. Først vil jeg fremstille min analyse af case 1 med tilhørende underafsnit og derefter vil jeg fremstille min analyse af case 2 med tilhørende underafsnit. Hver case-fremstilling vil have to underafsnit. Disse underafsnit vil fremstille de hovedtemaer, eller frames, jeg ser som mest fremtrædende i mine cases. Afslutningsvist vil hver case-fremstilling have en delkonklusion,

som opsummerer min analyses hovedresultater. Resultaterne vil efterfølgende blive diskuteret i mit diskussionsafsnit og alle hovedpointer vil opsummeres i projektets afsluttende konklusion.

Analyse

Jeg har valgt at beskæftige mig med det landsdækkende dagblad B.T.s framing af racismedebatten og derfor vil jeg indledningsvist introducere B.T. som nyhedsmedie.

B.T. er en del af *Berlingske Media A/S*, som er en mediekoncern beliggende i København. Berlingske Media ejer foruden B.T. de øvrige landsdækkende medier *Weekendavisen*, *Berlingske* og *Euroinvestor* samt en række mindre selskaber. Berlingske Media slår sig op på et borgerligt værdigrundlag, der gerne vil bringe fri, uafhængig og udfordrende journalistisk (Berlingske Media, ¹).

Berlingske Media beskriver *Weekendavisen* og *Berlingske* som værende oplysende, kritiske og udfordrende aviser, som inviterer til fordybelse og refleksion. Målgruppen her er kritiske og borgerlige læsere som gerne vil blive klogere på tiden og samfundet. B.T. beskrives som:

”Altid med dig. B.T. er det førende, frie og uafhængige borgerlige mobile medie til storbyennesker, der ligesom os elsker nyheder, sport og underholdning” (Berlingske Media, ²).

Sammenlignet med beskrivelserne af *Weekendavisen* og *Berlingske*, fremstår B.T. som det mobile medie, der beskæftiger sig med en ”lettere fordøjelig” journalistisk. Her er fokus på nyheder, sport og underholdning, der tiltaler storbyennesket, der kan få de mobile nyheder på farten. Det forudsætter dermed ikke nødvendigvis en større fordybelse eller refleksion, og fastholder samtidigt et ideologisk fokus på frihed og uafhængighed samt det borgerlige værdigrundlag.

B.T. refererer ligeledes til storbyennesket med ordene ”der ligesom os elsker nyheder, ...”, hvilket peger mod, at B.T. er ”ligesom” deres modtagere. Dette skaber en fornemmelse af folkelighed, hvor B.T. fremstilles som et medie, der er i øjenhøjde med deres læsere og som siger tingene, som de er.

Fremhævnningen af B.T. som værende det ”mobile medie” taler ind i, at B.T. i de seneste år har gennemgået en omfattende digitaliseringsproces, hvor Berlingske Media har investeret i at gøre B.T. til

---

¹ <https://www.berlingskemedias.dk/#voresmedier>

² <https://www.berlingskemedias.dk/#voresmedier>

en digital avis. Det er ifølge koncernchef for Berlingske Media Anders Krab-Johansen gjort med henblik på at øge indtjeningen fra annoncer og partnerskaber, så organisationen har flere økonomiske midler til journalistik (Berlingske Media, ³).

Digitaliseringsprocessen af B.T. har blandt andet medført, at avisen i helåret 2019/2020 var Danmarks mest læste avis med 523.000 ugentlige læsere (Index Danmark/Gallup, ⁴).

Som Danmarks mest læste avis har B.T. en stor modtagergruppe, hvilket gør det til en magtfuld og indflydelsesrig aktør i framingen af racismedebatten.

Case I: B.T.s framing af debatten om "eskimo"-isen

I starten af juli 2020 valgte det danske isfirma *Hansens Is* at ændre navnet på isen "Kæmpe Eskimo" til "O'Payo" og dermed gøre op med den racialiserende betegnelse "eskimo". Denne beslutning blev ifølge Anders Eibye Hansen, salgsdirektør hos Hansens Is, taget på baggrund af talrige henvendelser som problematiserede brugen af navnet. Hansens Is udtaler, at de ikke har været bevidste om problematikken før, men forstår kritikken og anerkender at tiderne ændrer sig. Isens nye navn, "O'Payo" er givet efter de kakaobønner fra Nicaragua, der indgår i den chokolade, som isen overtrækkes med (Clante, 2020, ⁵).

På Hansens Is' facebookside uddyber de beslutningen. Her skriver de, at de mange henvendelser primært stammer fra grønlandske og andre arktiske folk, som frabeder sig betegnelsen "eskimo". Henvendelserne går ifølge Hansens Is på, at mange arktiske folk ser "eskimo" som en nedværdigende betegnelse, der minder dem om en ubehagelig fortid (Hansens Is, ⁶). I et interview til avisen Berlingske udtaler grønlander og talsperson Regine Møller fra Den Grønlandske Organisation i Danmark, Nalik, at det handler om respekt og at det må være grønlanderne selv og ikke danskerne, der bør høres i denne sag.

---

³ <https://www.berlingskemedias.dk/pressemeddelelser/4>

⁴ <https://webtest.kantargallup.dk/storage/reports/September2020/bhxjD2rwTWJG6alqooJD.pdf>

⁵ <https://www.dr.dk/nyheder/indland/isproducent-aendrer-navn-paa-eskimo-vi-har-faaet-rigtig-mange-henvendelser>

⁶ <https://www.facebook.com/hansensis/posts/hansens-eskimo-bliver-til-hansens-opayoeftter-mange-grundige-overvejelser-har-vi-/3139988979428252/>

Ifølge Regine Møller bør man give isen et nyt navn ud af respekt for det folk, som bliver krænket over det (Agger & Reinwald, 2020, ⁷).

”Eskimo”-isen kommer, som teoretiseret af Mathias Danbolt (2017), ud af en tradition for, at man i Danmark markedsfører nogle bestemte dagligvarer ved brug af koloniale repræsentationer. I det følgende vil jeg på baggrund af Søren Ruds bog ”Colonialism in Greenland, Tradition, Governance and Legacy” (2017) kort redegøre for, hvordan betegnelsen ”eskimo” blev til.

Som nævnt i mit teori afsnit har den vestlige verden i århundreder haft som praksis at andetgøre og racialisere folkeslagene i deres kolonier og Danmark er ingen undtagelse. I de seneste årtier er ”vestlige” forskere dog i stigende grad begyndt at være kritiske over for den måde, hvorpå kolonierne er blevet repræsenteret på og flere fastslår, at andetgørelsen og racialiseringen af de koloniserede folkeslag aktivt har medvirket til legitimeringen af kolonialisme og racisme (Rud, 2017; 9-11).

Antropologen Ann Fienup-Riordan har overført Edward Saids begreb *Orientalism* til en arktisk kontekst og hun har i mange år forsket i andetgørelsen af de arktiske folkeslag. I den forbindelse har hun dannet begrebet *Eskimo-Orientalism*, som dækker over den måde, hvorpå de mange arktiske folkeslag er blevet racialiseret under kategorien ”eskimo” i ”vestlig” populærkultur (Rud, 2017; 9-11).

Da den dansk-norske missionær Hans Egede i 1721 ankom til Grønland, havde ”den vestlige verden” allerede skabt narrativer om mennesker uden for ”den vestlige verden” som værende barbariske, primitive og dyriske. Derfor var det en udbredt forståelse at disse mennesker havde desperat brug for at blive civiliserede via ”den vestlige verden” og kristendommen (Rud, 2017; 11-13).

I Hans Egedes første beskrivelser af de arktiske folk fremstiller han dem som dumme, primitive og uden at besidde et indre følelsesliv. Generelt foragtede Egede de arktiske folk og deres kultur. Dog roste han deres sociale liv som værende harmonisk og denne fremstilling udviklede sig senere hen til skabelsen af mere positive narrativer om de arktiske folk, som levede uden for koloniseringens grænser. Ifølge Ann

---

⁷ <https://www.berlingske.dk/aok/kaempe-eskimoen-er-lagt-paa-is-det-her-boer-groenlaenderne-bestemme-ikke>

Fienup-Riordan udviklede "den vestlige verden" i det 19. århundrede disse narrativer yderligere og skabte dermed det, som hun har navngivet Eskimo-Orientalisme. "Den vestlige verden" repræsenterede de ukoloniserede arktiske mennesker, "eskimoerne", som "glade", "simple", "uafhængige", "barnlige", "primitive" og "naturlige". Disse repræsentationer var, ifølge Ann Fienup-Riordan, blandt andet præget af udviklingen af nye videnskabelige idéer om social darwinisme samt Rousseaus fremstilling af de "noble vilde", som ikke er blevet "ødelagt" af moderne civilisation.

På denne måde skabte Danmark og den øvrige "vestlige verden" narrativerne om "eskimo" som blev til en racialiserende kategori, der stadig hænger ved den dag i dag og præger forståelser af inuit, Grønland og kolonialisme (Rud, 2017; 14-17).

Når jeg vælger at inkludere denne mindre redegørelse for "eskimo"-racialiseringen, er det for at understrege, at der forud for "eskimo"-isen går en mangeårig kultur for at racialisere koloniserede folkeslag i de arktiske egne og fordi jeg ser den nutidige brug af "eskimo"-isens repræsentation som en videreførelse af denne kultur.

Is-firmaernes intentioner bag at markedsføre en is på en bestemt måde er givetvis mere komplicerede end, hvordan de selv vælger at fremstille det over for medierne og det er heller ikke det, der er genstanden for min analyse. Det interessante for mig er, hvordan specifikke medier valgte at frame denne nyhed og hvad det kan sige om forståelser af "race", racisme og racialisering i Danmark.

I ugerne efter Hansens Is' udmelding fyldte nyheden meget i det danske medielandskab og specielt B.T. valgte at bringe en lang række nyhedsartikler, ledere og debatindlæg, som skabte en specifik framing af nyheden og den efterfølgende debat. I min analyse har jeg udvalgt fire artikler, som B.T. bragte i kølvandet på Hansens Is' udmelding. Artiklerne er to nyhedsartikler, som bringer henholdsvis iværksætter Morten Wagner og Tina Jacobsens, ejer af Frederiksberg Chokolade, perspektiver på "eskimo-isen". Derudover har jeg udvalgt en leder skrevet af B.T.s chefredaktør Jonas Rathje og et debatindlæg skrevet af politiker for Dansk Folkeparti Morten Messerschmidt. Jeg har udvalgt disse fire artikler, da de er bærende i B.T.s framing af "eskimo-is" debatten. Jeg ser dem som bærende, da de er lange, inkluderer billeder og de har fået de fremhævende pladser i avisen. Desuden udtrykker de nogle

gængse fortællinger, som går igen i B.T.s øvrige artikler. Jeg ser lederen og debatindlæggene som mere eksplícitte og "subjektive" udtryk for de perspektiver, som B.T. ønsker at fremhæve. Ydermere har jeg udvalgt disse fire artikler, da de afspejler nogle gængse narrativer om "race", racisme og racialisering i Danmark. Desuden anser jeg disse artikler som magtfulde på grund af B.T.s store modtagergruppe, der i kraft af artiklernes fremhævende placeringer i avisen vil eksponeres for artiklernes indhold. De er dermed med til at præge rigtig mange menneskers forståelser og holdninger.

I min analyse er jeg kommet frem til to overordnede temaer, som jeg ser som gennemgående i B.T.s framing af "eskimo"-is debatten. I de følgende afsnit vil jeg fremstille min analyse på baggrund af disse temaer. Det første gennemgående tema har jeg kaldt "krænkelsekultur" og det dækker over en overordnet framing, som samtlige artikler taler ind i og er medskabende for.

Tema I: "Krænkelsekultur"

Alle fire artikler har det til fælles, at de beskæftiger sig meget lidt med selve Hansens Is' udmelding og om hvorvidt det er racistisk fortsat at benytte "eskimo" som betegnelse. Nyheden om "eskimo"-isens udfasning bliver nærmere en katalysator for, at skabe en debat om en bagvedliggende krænkelsekultur:

"Nu er den gal igen! Og igen og igen og igen. Det er tilsyneladende hele tiden muligt at finde navne på produkter, der krænker ved deres blotte tilstedeværelse. Nu er turen kommet til is-klassikeren med forskellige varianter af "eskimo" i navnet" (Rathje, 2020, ⁸)

Ovenstående citat er fra en leder med overskriften "Styr forargelsen" af Jonas Rathje, chefredaktør på B.T., som blev bragt to dage efter at DR skrev om Hansens Is' udmelding. Det var en af B.T.s første reaktioner på udmeldingen.

Af citatet fremgår det, at den er "gal igen! Og igen og igen og igen", hvilket refererer til det fokus, der har været på repræsentation af minoriteter og koloniale afbildninger i dansk populærkultur i de forgangne år, hvor forskellige produkter er blevet udpeget som værende racialiserende. Det taler altså

---

⁸ <https://www.bt.dk/debat/bt-mener-styr-forargelsen>

ind i en større kontekst. I artiklen kommenterer Rathje ikke direkte på, om navnet egentlig bør ændres. Man kan dog fornemme med hans lettere sarkastiske brug af ord som "tilsyneladende", at han ikke ligefrem støtter op om beslutningen. Rathje fokuserer i stedet på, at udmeldingen er kommet på baggrund af en krænkelsekultur, som er det egentlige problem. Rathje uddyber sin pointe om krænkelsekultur med:

"Mon ikke, at flødebolleproducenterne, isproducenterne, romproducenter og alle andre producenter med tiden vil tilpasse navnene på deres produkter til den tid, de skal sælges i – helt uden hjælp fra den altid krænkede fortrop af Facebook-krigere, der står klar til at nedkalde alverdens forbandelser over produkter, der aldrig nogensinde har haft til hensigt at krænke en eneste sjæl."

(Rathje, 2020, ⁹)

Her udtrykker Rathje hans holdning om, at problemerne vil løse sig selv uden "Facebook-krigere, der står klar til at nedkalde alverdens forbandelser over produkter". Her bruges "Facebook-krigerne" til at referere til den måde, hvorpå folks mulighed for at deltage i debatter online via sociale medier, har skabt en aggressiv og til tider uoplyst debatkultur. Ved at bruge ordet "Facebook-krigere" fremstilles de online Facebook-debattører som aggressive og uoplyste, og på denne måde skabes der en tvivl ved selve debattens validitet. Rathje kan have en pointe om, at debatter skal ske med en god tone og på et oplyst grundlag. Her bruger han dog denne pointe til at flytte fokus fra den egentlige debat om "eskimo"-isen til i stedet at angribe den måde, hvorpå debatten og Hansens Is' beslutning er fundet sted. I Hansens Is' officielle udmelding beretter de ikke noget om, at de er blevet udsat for en sådan online "shitstorm", som Rathje beskriver. De skriver derimod, at de har lyttet til og forstår de henvendelser, som de har modtaget (Hansens Is, ¹⁰). De bruger heller ikke ordet "krænket" om de henvendelser, som de har modtaget.

---

⁹ <https://www.bt.dk/debat/bt-mener-styr-forargelsen>

¹⁰ <https://www.facebook.com/hansensis/posts/hansens-eskimo-bliver-til-hansens-opayoefter-mange-grundige-overvejelser-har-vi-/3139988979428252/>

På denne måde er Jonas Rathje, og dermed B.T.s, dækning, en måde at frame nyheden om udfasningen af "eskimo"-isen, hvor fokus flyttes til at handle om en bagvedliggende krænkelsekultur. Dette medfører, at der skabes en tvivl ved validiteten af debatten.

Desuden skriver Rathje i det ovenstående citat, at de forskellige producenter "med tiden vil tilpasse navnene på deres produkter til den tid, de skal sælges i - helt uden hjælp fra ...". Her anerkender Rathje, at vores forståelser af fænomenerne med tiden ændrer sig og vi derfor ikke blot skal acceptere tingene som de er. Dog siger han også, at producenterne selv, uden indblanding, vil "følge med tiden" og dermed "automatisk" justere ved deres produkters repræsentationer. Denne idé om, at "problemer med tiden vil løse sig selv" er ifølge Hervik symptomatisk for farveblindhedsideologien. Ideologien bunder i idéen om, at hvis vi ikke ser og italesætter "race", vil racisme og racialisering automatisk forsvinde. Historisk har denne ideologi dog ikke vist sig effektiv. Det er ydermere Halls pointe, at diskurser, og herunder tingenes repræsentationer, strækker sig i tid og rum og dermed aktivt videreføres i forskellige kontekster. Dette vil sige, at hvis vi følger Rathjes ideologi om, at "tingene automatisk vil løse sig selv", vil det blot reproducere de samme racialiserende diskurser, som er med til at vedholde racisme og dermed vil tingene altså *ikke* løse sig selv. Dette betyder, at man bliver nødt til at udfordre og forandre diskurser. Dermed er Rathjes idé om at "tingene automatisk vil løse sig selv" med til at bibeholde status quo.

Framingen af krænkelsekulturen fortsætter B.T., da de dagen efter bringer en nyhedsartikel om iværksætteren Morten Wagner med overskriften: "Folk bliver krænket alt for hurtigt". I denne artikel fremhæves Morten Wagners perspektiv på nyheden om Hansens Is' udmelding. Morten Wagner er iværksætter og ejer halvdelen af Freeway-koncernen. Morten Wagners oldeforældre havde isbutikken "Hellerup Flødeis" og derfor finder B.T. det relevant at inddrage hans synspunkt. Wagner citeres:

”Jeg tror, vi skal være bange for, at vi ikke løber rundt og bliver fornærmet over hvad som helst, for hvis vi anstrenger os nok, så kan man virkelig blive fornærmet over meget – så kan man endda blive fornærmet på andres vegne” (Wagner, 2020, ¹¹)

Morten Wagner mener her, at problemet er, at folk bliver for hurtigt ”fornærmede”. Her er stadig ingen referencer til konkrete episoder, hvor nogen har udtrykt at de er ”fornærmede”. Fokus rettes mod en bagvedliggende kultur og væk fra selve debatten omkring ”eskimo”-betegnelsen.

Ved at udtale at ”hvis vi anstrenger os nok, så kan man virkelig blive fornærmet over meget” skaber Wagner en framing af de ”fornærmede” (eller ”krænkede”) som værende overfølsomme og nærtagende. Samtidigt tilføjer han det at ”være fornærmet” en instrumentel logik, der dikterer, at det at ”være fornærmet” er noget, som man selv vælger at være, hvilket vil sige, at der ikke nødvendigvis behøver at gå en krænkende handling forud. Dermed kan oplevelsen af at føle sig krænket betvivles og sættes til debat. Som Hervik også fremhæver, er Wagners synspunkt et udtryk for en generel kultur i Danmark, hvor man skaber tvivl ved oplevelser med racisme. Her ses dog, at oplevelserne med racisme forskybnes af Wagner til at omhandle noget helt andet og dermed fjernes fokus fra racismen. Morten Wagner citeres yderligere:

”Jeg tror for eksempel ikke, at der er særlig mange eskimoer, som har henvendt sig, fordi de er blevet stødt over navnet på isen. Jeg tror faktisk ikke, det har været et reelt problem”.

(Wagner, 2020, ¹²)

Her forkastes problemet fuldstændigt, da Wagner ikke mener, at nogle grønlandere eller andre arktiske folk har udtrykt deres holdninger i sagen. Her er flere ting på spil.

For det første bruger Wagner betegnelsen ”eskimoer”. Det er ikke klart, hvem han egentlig refererer til, men at dømme ud fra konteksten, må det være nogle af de selvsamme mennesker, som undsiger at

---

¹¹ <https://www.bt.dk/samfund/dansk-datingkonge-i-opraab-folk-bliver-kraenket-alt-for-hurtigt>

¹² <https://www.bt.dk/samfund/dansk-datingkonge-i-opraab-folk-bliver-kraenket-alt-for-hurtigt>

bruge betegnelsen. At Wagner bruger betegnelsen alligevel, ser jeg som et udtryk for en generel ignorance omkring ordets betydning. Dette taler ind i, som Danbolt også beskriver, at der i Danmark hersker en ignorance omkring racialiserende betegnelser og kolonialisme generelt.

For det andet er det faktisk forkert, at ingen har henvendt sig. Hansens Is beretter netop om, at beslutningen er taget på baggrund af, at folkeslag føler sig nedgjort og uretfærdigt behandlet (Hansen Is, ¹³). Grønlanderes synspunkter er desuden repræsenteret i andre nyhedsmedier (Berlingske, ¹⁴).

For det tredje er Wagners udtalelse et udtryk for en implicit holdning om, at man ikke skal diskutere det problematiske ved racialiserende betegnelser, medmindre at nogen føler sig fornærmede over det. Dette taler ind i et andet narrativ om, at det er en "politisk korrekt kulturelite", som skaber problemet med "race" og racisme og at det altså ikke stammer fra de racialiserede minoriteter selv, som "problemet drejer sig om". Det underbygges ofte af racialiserede minoriteters egne udsagn om, at de ikke oplever racisme og dermed understøttes og reproduceres farveblindheden og racial exceptionalismen.

Der er en pointe i, at de racialiserede bestemt skal være en del af diskussionen, men videnskaben samt andre aktører fremlægger også dokumentation og argumenter for det problematiske ved racialiserende betegnelser, som også er en del af debatten. Wagner minimerer debatten til kun at omhandle oplevelser af "krænkelser", som i hans perspektiv stammer fra en bagvedliggende kultur.

Wagner bidrager dermed til B.T.s overordnede framing af en bagvedliggende "krænkelsekultur", der med Wagners udtalelser drives af nogle "nærtagede", "overfølsomme" og "allerede-krænkede" personer, der ikke repræsenterer grønlandere eller andre arktiske folks holdning.

To dage efter nyhedsartiklen med Morten Wagners synspunkt, bringer B.T. et debatindlæg af Morten Messerschmidt. Messerschmidt er politiker og repræsenterer Dansk Folkeparti i Folketinget. Messerschmidt er kendt for sin kulturkonservatisme, stramme udlængepolitik og så er han blandt andet

---

¹³ <https://www.facebook.com/hansensis/posts/hansens-eskimo-bliver-til-hansens-opayoefter-mange-grundige-overvejelser-har-vi-3139988979428252/>

¹⁴ <https://www.berlingske.dk/aok/kaempe-eskimoen-er-lagt-paa-is-det-her-boer-groenlaenderne-bestemme-ikke>

tidligere dømt for overtrædelse af straffelovens §266b, der er bedre kendt som racismeparagraffen. I Folketinget repræsenterer han på mange punkter den yderste højrefløj.

Artiklen bærer overskriften "Jeg føler mig krænket" og inkluderer et portrætfoto af Messerschmidt.

Messerschmidt bygger artiklen op omkring hans egen oplevelse med at købe Hansens Is' nyligt navngivne "O'Payo", som han trodsigt og vedholdende artiklen igennem kalder for "eskimo-is". Messerschmidt taler ind i framingen af "krænkelseskulturen" og han skriver:

"Hvordan de krænkelsesparate på den måde tror, de har ret til at omskrive historien efter deres egne luner, er mig en gåde. Men måske er det ikke så vigtigt. Jeg ser nemlig et stort potentiale i den nye krænkelsesideologi. Sådan helt personligt faktisk!" (Messerschmidt, 2020, ¹⁵)

Messerschmidt fortsætter framingen af "krænkelseskulturen" og italesætter "de krænkede" som "krænkelsesparate". Ordet "krænkelsesparat" skaber en forestilling om, at "de krænkede" er "allerede krænkede" og blot venter på episoder, som de kan blive "krænkede" over. Dette får dem til at fremstå som overfølsomme og det er med til at delegitimere deres oplevelser og dermed deres holdninger og argumenter. Ingen har lyst til at være "krænkelsesparat", og på denne måde skabes der yderligere en framing af de personer, som står på den anden side i debatten. Denne framing taler igen ind i en større kultur i Danmark for, som beskrevet af Hervik, at betvivle og affeje oplevelser og beskrivelser af racisme. Det er ikke til at sige, hvem Messerschmidt målretter beskyldningen om at være "krænkelsesparat" og det kan givetvis være tilsigtet en specifik gruppe. Der er dog ingen referencer til det i artiklen. I denne forbindelse bruges det til at skabe en generel framing af alle, som argumenterer imod brugen af racialiserende betegnelser.

Messerschmidt skriver yderligere:

---

¹⁵ <https://www.bt.dk/debat/efter-navneskift-jeg-foeler-mig-kraenket>

"Idéen om, at jeg ved ikke at være krænket krænker andre, krænker mig. Og selvom jeg er en hvid, kristen mand, har jeg faktisk OGSÅ rettigheder, tænker jeg, mens jeg spiser den sidste del af min O'paya. Den smager nu altså godt. Men næste gang handler jeg hos Premier Is."

(Messerschmidt, 2020, ¹⁶).

Her udvider Messerschmidt framingen af "krænkelseskulturen" ved at påstå, at han selv bliver krænket. Man kan fornemme sarkasmen i hans ord og en underliggende latterliggørelse af "krænkelseskulturen". Ved at påstå at han selv er krænket, framer han sig selv som offer og viser samtidigt, at alle og enhver kan påstå, at de føler sig krænkede. På denne måde vil det at "være krænket" miste sin pålidelighed. Dermed skaber Messerschmidt tvivl ved reelle påstande om krænkende oplevelser, hvilken underbygger framingen af "krænkelseskulturen" som upålidelig og illegitim. Desuden henviser Messerschmidt til sine rettigheder og taler på denne måde ind i entitlement racism-ideologien, som beskrevet af Essed, hvor det at udtale sig racistisk forstås som en iboende ret. Ved at henvise til sine rettigheder legitimerer det hos Messerschmidt en form for grænseløs adfærd, hvor han anser sig selv som berettiget til at gøre præcis som han vil (i ytringsfrihedens navn, selvom det ikke nævnes her), uden hensyntagen til om hans udtalelser er diskriminerende eller racistiske. Ifølge Essed medfører denne tankegang, at retten til at sige hvad man vil, i ytringsfrihedens navn, trumfer retten til ikke at blive diskrimineret eller udsat for racisme, hvilket er med til at legitimere racistisk adfærd.

Samtidigt italesætter Messerschmidt sig selv som "hvid, kristen mand", der "OGSÅ" besidder rettigheder. Ved at italesætte sig selv som hvid, kristen mand henvender han sig direkte mod dén specifikke målgruppe. Ved at påstå, at han føler sig krænket, skaber han et narrativ, hvor det er den "hvide mand", som er det egentlige offer. På denne måde framer han sig selv og andre "hvide" mænd som ofre for "krænkelseskulturen". Samtidigt påfører han også det at være krænket en instrumentel logik. Messerschmidt vælger selv at være krænket og på denne måde skaber han et narrativ, hvor det at være krænket, er noget man vælger at være. På denne måde ændrer han ved ordets mening. Hvis han, og dermed alle andre også, kan påstå, at de føler sig "krænkede" frarøves ordet sin betydning. Dermed

---

¹⁶ <https://www.bt.dk/debat/efter-navneskift-jeg-foeler-mig-kraenket>

skaber Messerschmidt yderligere tvivl ved debattens og oppositionens validitet, og får dem til at fremstå som nogle, der *vælger* at være krænkede.

Her er det også interessant, at forestillingen om det "hvide" og "kristne" Danmark som Messerschmidt beskriver, er uforeneligt med anklager om racisme. Dette viser, at narrativer om Danmark skaber en national selvforståelse, der aktivt influerer hvordan politiske emner drøftes.

I dette tilfælde medfører det, at anklager om racisme forkastes, da det er uforeneligt med forståelser af "danskhed", "hvidhed" og "kristendom". Her er det altså yderligere interessant, hvor disse forståelser stammer fra og hvorfor de er så rigide.

Den følgende uge bragte B.T. en fuldside artikel om Tina Jacobsen Wilstrup, som driver isbutikken *Frederiksberg Chokolade*. Wilstrup blev udsat for en shitstorm i form af hundredevis af kritiske henvendelser på baggrund af et Facebookopslag, som hun skrev som reaktion på Hansens Is' udmelding. I Facebookopslaget kaldte hun det blandt andet "for meget med alt det, man ikke må sige mere" og udlovede gratis "Eskimo-is" med "n....kys" på toppen. Episoden fik stor medieopmærksomhed og flere landsdækkende nyhedsmedier bragte historien samt interviews med Wilstrup.

B.T.s artikel bærer overskriften "Tina blev lagt for had", hvilket iscenesætter Wilstrup som offeret. Igen fremstilles "krænkelseskulturen" som den logiske fjende bag, hvor Wilstrup repræsenterer den gængse, erhvervsdrivende dansker, som gøres til offeret for "krænkelseskulturen".

Wilstrup citeres:

"Jeg synes, det er trist, at man kan blive krænket over alverdens ting – inklusiv et navn på en is. Hvorfor er man ikke mere rummelig?" (Wilstrup, 2020, ¹⁷)

Her italesættes anklagerne via generelle beskrivelser som "man" føler sig "krænket" over "alverdens ting". Der beskrives ikke hvem "man" er eller hvad "krænket" og "alverdens ting" dækker over. Dette

---

¹⁷ <https://apps-infomedia-dk.ep.fjernadgang.kb.dk/mediemarkiv/link?articles=e7cf889e>

medfører, at artiklens fokus på Wilstrups perspektiv står udfordret over for en udefinérbar og uretfærdig "krænkeskultur". B.T.s framing flytter dermed fokus fra det egentlig emne og fremhæver Wilstrups perspektiv, som får lov til at stå alene og uimodsagt.

Ovenstående citat af Wilstrup slutter med: "Hvorfor er man ikke mere rummelig?" Med dette citat positioneres den bagvedliggende "krænkeskultur" yderligere som værende ikke-rummelig, hvilket igen taler ind i framingen af "krænkeskulturen" som værende aggressiv og uretfærdig. Samtidigt positionerer Wilstrup sig selv som værende den "rummelige" og taler dermed ind i framingen af uretfærdigheden ved anklagerne, hvor Wilstrup gøres til offeret. På samme måde afsluttes artiklen med følgende citat af Wilstrup:

"Det er bare en is. Det behøver ikke at blive kørt op til had på den måde." (Wilstrup, 2020, ¹⁸)

Dette citat afslutter artiklen og det får dermed det sidste ord. Med dette citat gøres Wilstrup til "den rummelige" ved at kunne sige "det er bare en is" og at det altså ikke behøver at blive kørt op. Dermed afsluttes artiklen med at bagatellisere hele den diskussion, som Wilstrup startede. Denne bagatellisering taler, ifølge Hervik, igen ind i en overordnet kultur for ikke at tage racisme og racialisering seriøst i Danmark. Med citatet positioneres Wilstrup afslutningsvist som "den modne", der kan "rumme" en ellers irrationel debat.

Afslutningsvist kan man sige, at B.T. og Tina har en pointe i, at nogle af de ting som fulgte med shitstormen mod hende, som eksempelvis hadbeskeder, er ubehagelige og ikke frugtbart for en saglig debat. Denne pointe får dog et overdrevent fokus og bliver artiklens omdrejningspunkt, hvilke medfører, at den egentlige debat kommer til at handle om selve shitstormen og den bagvedliggende, irrationelle og uretfærdige "krænkeskultur".

---

¹⁸ <https://apps-infomedia-dk.ep.fjernadgang.kb.dk/mediemarkiv/link?articles=e7cf889e>

Dette går igen i samtlige artikler og indgår dermed i B.T.s overordnede framing af debatten. Dette medfører, at fokus flyttes fra debattens egentlige omdrejningspunkt og på denne måde ødelægges en del af potentialet for at have en oplysende og kritisk debat om "eskimo" og racisme.

Tema II: Forståelser af "race" og racisme

Mit andet tema omhandler de forståelser af "race" og racisme, som er til stede i min case 1. På trods af at framingen af "krænkelsekulturen" er med til at flytte fokus fra den egentlige debat om "eskimo" og racisme, berører artiklerne alligevel momentvis "race" og racisme. I dette afsnit vil jeg beskæftige mig med, hvilke forståelser af "race" og racisme artiklerne fremstiller og hvordan de indgår i den overordnede framing af racisme-debatten.

Artiklen om iværksætteren Morten Wagner prydes af et billede af *Hellerup Is'* logo, som fremstiller to "brune" børn, der med store smil spiser is. Dette logo er et udtryk for en kultur for, at man i Danmark igennem mange år har brugt racialiserende og/eller koloniale repræsentationer til at markedsføre bestemte fødevarer (Danbolt, 2017). I de seneste år er forskere og debattører dog begyndt at fremstille det problematiske ved denne form for markedsføring, hvilket har ledt til en offentlig debat om koloniale og racialiserende repræsentationsformer. Ved at bruge dette logo taler B.T. ind i diskurser fra denne debat, hvilket kan ses ved, at flere af Wagners udtalelser henvender sig mod en mere generel diskussion om racialiserende og koloniale repræsentationer.

Wagner er barnebarn af stifterne af *Hellerup Is'*, som før i tiden brugte det racialiserende logo i deres markedsføring. Denne familiære forbindelse bruges af B.T. som logisk argumentation for at inddrage Wagners perspektiv. Wagner besidder ikke nogen relevant faglig baggrund at udtale sig på eller personlige oplevelser med racisme. Wagner citeres:

”Det vigtige er intentionen. Mine morfar fortsatte med at bruge de to sorte maskotter, fordi han mente, at folk ville associere dem med de varme lande og dermed få mere lyst til is. Ikke fordi han ville støde nogen eller gøre dem kede af det.” (Wagner, 2020, ¹⁹)

Wagner fremhæver her intentionen som det essentielle, når det skal vurderes om en handling er ”forkert” (racistisk) eller ej. Dette er, ifølge Herviks definition af racisme, symptomatisk for ny-racismens ideologi, der fastholder et fokus på intentionen bag. Dette medfører, at anklager om racisme vil kunne forkastes ved at fastholde, at der ikke ligger racistiske intentioner bag den racistiske handling. Dette fokus på intentionen fastholder den udøvende aktør i en magtposition og fjerner fokus fra offerets oplevelse, hvilket medfører, at oplevelser af racisme delegitimeres og forkastes. Samtidigt er det uklart i Wagners udtalelse, hvad ”racistiske intentioner” i grunden indebærer. Er det når man diskriminerer andre for fornøjelsens skyld? Eller når man selv erklærer sig som racist? Jeg ser denne uklarhed som et udtryk for et andet narrativ om, at man i Danmark forstår racisme som noget ”ekstremt” og ”hadfyldt” som forbindes med den radikaliserede højrefløj. Dette narrativ slører her for, at man kan forstå racisme som strukturelt og diskursivt, der influerer alle dele af samfundet og som man ikke nødvendigvis behøver at være et ”hadfuldt individ” for at reproducere.

På baggrund af Herviks analytiske tilgang til vurdering af racistiske handlinger og udtalelser kan man om B.T. sige, at når de vælger at bringe et racialiserende logo med tekst der forsvare dets stereotypiserende repræsentation, reproduceres logoets racialiserende magt. Samtidigt er B.T. et magtfuldt medie med en stor modtagergruppe, så mange mennesker influeres af artiklen. Det er dog svært at sige, hvorvidt der er en forestilling om uforenelighed tilstede, da der ikke kommenteres på logoets egentlige betydning, udover at det skal skabe associationer om is. Man kan dog sige, at det er en meget ensidig og stereotyp fremstilling af ”brune”, glade, is-spisende børn, der reproducerer en racistisk fortælling om ”de andre” og dermed forestillingen om uforenelighed.

---

¹⁹ <https://www.bt.dk/samfund/dansk-datingkonge-i-opraab-folk-bliver-kraenket-alt-for-hurtigt>

Her er det også interessant, at Wagner, eller B.T., ikke nævner hverken "race" eller racisme ved ord, hvilket kan ses som et udtryk for farveblindhedsideologien, som her skaber en berøringsangst, der blokerer for at have en debat om netop "race", racisme og racialisering.

Wagner fremhæver, at det var en markedsføringsstrategi at bruge "sorte", da folk så ville skabe associationer til "de varme lande" og dermed få mere lyst til is. Her bruges argumentet om, at det er en markedsføringsstrategi til at legitimere brugen af denne form for repræsentation, da intentionen er at sælge flere is og ikke at støde nogen. I denne tankegang prioriteres det at ville sælge flere is over at nogen bliver stødt, hvilket også viser, hvordan kapitalistisk motivation og ideologi medvirker til at fastholde racialiserende repræsentationer. Samtidigt taler Wagner ind i et narrativ om, at mange koloniale repræsentationer blev til i en tid, hvor der ikke fandtes racisme. I dette narrativ er forståelsen, at racisme er et "nyt" fænomen som bliver "presset" ned over disse "historiske" billeder. Her bliver argumentet om det tidslige aspekt brugt til at forsvare brugen af logoerne, da de blev til i "en anden tid", hvilket gør det "uskyldigt". Dette taler ind i en fortælling om "de gode gamle dage", som underbygger narrativet om at "krænkelseskulturen" "opfinder" racismen.

Wagner citeres yderligere:

"Hvis vi skal gå og korrekse noget, der var normalt engang, og som ikke var i ond mening, får vi meget travlt, og det tjener ikke det store formål. Det giver ikke mening, at vi skal stå på mål for noget, der blev lavet for længe siden. Og hvem ved, om vi i dag ikke gå og siger noget, som vil fornærme nogen om 50 år?" (Wagner, 2020, ²⁰)

Her taler Wagner igen ind i narrativet om, at racisme er et nyt fænomen som "presses" ned over "historiske" fænomener. Her bruges det som argument for, at han (og andre) ikke kan holdes ansvarlige for noget, der blev gjort engang. Det fremgår ikke af artiklen, om nogen holder Wagner eller hans

---

²⁰ <https://www.bt.dk/samfund/dansk-datingkonge-i-opraab-folk-bliver-kraenket-alt-for-hurtigt>

bedsteforældre ansvarlige for brugen af logoet. Det taler dog ind i en generel debat, og det må være den, som Wagner henviser til.

Wagners udtalelse udtrykker en mangel på forståelse for, som beskrevet af Hall, at tingenes repræsentationer, samt de diskurser, som de producerer, arbejder på tværs af tid og rum. Hvis de reproduceres, vil de blive ved med at udøve deres magt indtil de aktivt konfronteres og ændres. Wagners tankegang skaber her en form for magtesløshed, der bruges som argument for at forkaste problemet med racialiserende betegnelser, da de "hører fortiden til". Dette skaber en tankegang, hvor racialiserende repræsentationsformer, som er blevet til i "fortiden" (fænomener vil strengt taget altid være blevet til i fortiden), bruges til at legitimere deres tilstedeværelse i nutidige kontekster. Det er, ifølge Danbolt, også en del af narrativet i racial exceptionalism, at racialisering og racisme ofte placeres før i tiden, hvilket bygger på en forestilling om, at Danmark er et "post-racistisk" samfund.

Morten Messerschmidt taler ind i samme tankegang:

"Hvornår begyndte egentlig dette vanvid? Ja, vi har jo længe haft racismeparagraffen, hvor venstrefløjens idioter tror, folk holder op med at tænke dumme tanker, hvis man bare forbyder at sige dumme ting højt. Og så var der statuerne, som skulle skændes med maling, hvis man nu følte sig krænket at personer, der døde for mange hundrede år siden." (Messerschmidt, 2020, ²¹)

Her taler Messerschmidt også ind i diskurser fra en generel diskussion om koloniale og racialiserende repræsentationsformer. Ligesom Wagner skaber Messerschmidt et narrativ, hvor "synderne" er "døde for mange hundrede år siden". Dermed skabes der en forståelse af, at problemet hører fortiden til, hvilket bruges som argument for at forkaste debatten. Her udtrykker Messerschmidt ikke nogen forståelse for, at selvom racialiseringen startede for mange år tilbage, udøver den sin magt på tværs af tid og rum, hvis ikke fortællingerne og diskurserne ændres. Det er dermed også et udtryk for en mangel på forståelse for historiefortællingens diskursive magt.

---

²¹ <https://www.bt.dk/debat/efter-navneskift-jeg-foeler-mig-kraenket>

Citatet af Messerschmidt indledes med at Messerschmidt omtaler racismedebatten som "dette vanvid" og oppositionen som "venstrefløjens idioter". Derudover henviser han til racisme som "dumme tanker". Med dette ordvalg frames racismedebatten som et "vanvid" drevet af "venstrefløjens idioter", hvilket taler ind i den overordnede framing af racismedebatten som værende drevet af en "irrationel" bagvedliggende "krænkelsekultur". Samtidig omtales racismen som "dumme tanker" og dermed fremstiller Messerschmidt sig selv som en, der godt kan se det "dumme" i racisme men at det, som han oplever her, er "vanvid". På denne måde skaber Messerschmidt en distinktion mellem en "rigtig racisme", som han selv tager afstand fra, og et narrativ om "krænkelsekulturens" "irrationelle" og "vanvittige" "anklager" om racisme. Dette taler ind i narrativet i racial exceptionalism, hvor forestillingen om "rigtig racisme" funderes i idéen om et race-begreb funderet på biologiske forskelligheder, som hører fortiden til. Messerschmidt skriver yderligere:

"Hvordan de krænkelsepårte på den måde tror, de har ret til at omskrive historien efter deres egne luner, er mig en gåde. Men måske er det ikke så vigtigt. (Messerschmidt, 2020, ²²)

I ovenstående fremstiller Messerschmidt "de krænkelsepårte" som nogen, der vil omskrive historien "efter deres egne luner". Der foreligger ingen reference til nogen, som påstår at ville gøre det, så det er ikke til at sige, hvilken baggrund han har for at skabe dette narrativ. Ved at skrive at "de krænkelsepårte" vil omskrive historien "efter egne luner" framer han igen kritikere som værende irrationelle og uvidenskabelige. Denne framing fratager dem deres legitimitet, da de fleste er indforståede med, at man ikke skriver Danmarkshistorie på baggrund af "luner". Desuden skaber han en forståelse af, at "Danmarkshistorien" er én samlet historie, som vi alle "kender". I denne tankegang bliver "historieomskrivning" lig med forfalskning.

Samtidigt blander han rettigheder ind, ved at skrive at "de krænkelsepårte" tror, at de har "ret til at omskrive historien". Til denne udtalelse er det nærliggende at stille spørgsmålet; hvorfor skulle "denne

---

²² <https://www.bt.dk/debat/efter-navneskift-jeg-foeler-mig-kraenket>

anden gruppe” havde mindre ret til at omskrive historien? Messerschmidt siger implicit her, at den gruppe som han selv repræsenterer, har mere ”ret” til historien. Messerschmidt skriver yderligere: *”Og selvom jeg er en hvid, kristen mand, har jeg faktisk OGSÅ rettigheder”*. Her skaber Messerschmidt igen et narrativ om sig selv, samt den ”hvide mand” generelt, som værende ”under angreb” af ”de krænkelssparate”. Her er det vigtigt at huske på, at Messerschmidt er politiker med en politisk dagsorden. Messerschmidt er kendt for en stram og kulturkonservativ udlængepolitik, hvorfor det netop vil være gavnligt for ham at forplumre og frame racismedebatten til egen politiske fordel.

I artiklen om Tina Wilstrup er der også forståelser af racisme på spil. Tina citeres blandt andet:

”Jeg føler – helt ind i hjertet – ikke, at der er noget racistisk ved det ord. Jeg har i hvert fald aldrig nogensinde ment eller sagt noget negativt med min Eskimo-is. Overhovedet ikke.” (Wilstrup, 2020, ²³).

Ligesom Wagner mener Wilstrup, at det er intention bag ordene, som er afgørende for, hvordan de skal forstås. Som nævnt tidligere, og som teoretiseret af Hervik, er dette fokus på intentionen bag symptomatisk for diskurser om racisme og ny-racisme i Danmark. Det er med til at fastholde magten hos udøveren og kan bruges til at forkaste oplevelser med racisme og diskrimination. Samtidigt vidner det også om en generel uvidenhed om, hvordan strukturel racisme fungerer. Der fastholdes et fokus på om ”udtalelser” og ”handlinger” er ”hædefulde” og dermed ”racistiske”, hvilket skaber en forståelse af, at al racisme nødvendigvis må udspringe af ”had” og ”ondskab”.

Delkonklusion

Når man ser på min case som helhed, kan man se en sammenhæng i artiklerne. Sammenhængen viser, hvordan B.T. overordnet framer racismedebatten og dermed forståelser af ”race” og racisme. Her viser min analyse forskellige ting:

---

²³ <https://apps-infomedia-dk.ep.fjernadgang.kb.dk/mediemarkiv/link?articles=e7cf889e>

For det første kan man se, at de personer som B.T. vælger at lade komme til orde alle taler ud fra omtrent det samme perspektiv. De er alle "hvide" danskere uden personlige oplevelser med racisme. Morten Wagner og Tina Wilstrup er begge selvstændige erhvervsdrivende og de fremstår i B.T.s framing som de logiske ofre for "krænkelsekulturen". De har ingen faglig baggrund eller noget øvrigt kendskab til racisme eller racialisering og der bliver heller ikke refereret til nogle faglige kilder i artiklerne. Mine to øvrige artikler er lederen af chefredaktør Jonas Rathje og debatindlæg af politiker Morten Messerschmidt. Artiklerne er fabrikeret som "leder" og "debatindlæg", hvilket gør disse perspektiver "mere subjektive" og det politiske aspekt er mere eksplicit her. De taler dog ind i de samme narrativer og fortællinger som de øvrige artikler, hvilket viser, at B.T. skaber en overordnet framing af racismedebatten på tværs af deres forskellige artikler.

Hertil vil jeg med min videnskabsteoretiske baggrund i Cultural Studies, og herunder min forpligtigelse til radikal kontekstualitet knytte et par ord.

Mit valg af artikler skaber et billede, som jeg bygger min analyse på og min egen konklusion vil skabe en ny, magtudøvende kontekst. Derfor er det vigtigt at have for øje, at mit udvalg af artikler i høj grad er medbestemmende for min egen analyse og konklusion. Her vil jeg fremhæve, at mit valg af artikler er sket på baggrund af en gennemlæsning af alle B.T.s artikler, som berører "eskimo-is" debatten. Jeg har udvalgt de artikler, som jeg så som bærende i B.T.s overordnede framing af "eskimo"-is debatten. Med min analyse skaber jeg en ny kontekst og dermed en specifik fortælling om B.T.s framing af racismedebatten.

B.T. skaber en framing af racismedebatten, som værende styret af en bagvedliggende, "irrationel" og "uretfærdig" "krænkelsekultur", som er drevet af en gruppe "krænkelseparate" mennesker. Ved at frame debatten på denne måde, mister både debatten selv og dem som viser sig kritiske over for racisme og racialisering deres legitimitet. Framingen medfører også, at de "hvide" danskere som artiklerne repræsenterer kommer til at fremstå som ofre for denne bagvedliggende "krænkelsekultur" og den egentlige fjende bliver "krænkelsekulturen" frem for racismen.

På denne måde flyttes fokus fra debattens egentlige omdrejningspunkt til i stedet at handle om "krænkelsekultur" og "shitstorms". Dette medfører, at potentialet for at have en oplysende og kritisk debat om racisme udebliver. Dette ses ved, at der ingen referencer foreligger til videnskabelig forskning eller inddragelse af ekspertviden. I stedet fremhæves perspektiverne fra henholdsvis "hvide" erhvervsdrivende danskere, B.T.s egen chefredaktør samt en højreorienteret politiker. Deres synspunkter synes i højere grad at være præget af deres egne mavefornemmelser og politiske holdninger frem for at være bakket op af faglig viden eller oplevelser med racisme. Der inkluderes ikke perspektiver fra oppositionen og dermed får deres synspunkter lov til at stå uimodsagt. Dette medfører, at artiklerne i sidste ende ender med at bekræfte sig selv og slutte hvor de startede. Dette ser jeg også som et udtryk for B.T.s borgerlige værdigrundlag, som de selv har en interesse i at fremme.

Artiklernes udtalelser udtrykker en mangel på viden om, at fortællinger og fænomenernes repræsentationer kan besidde en racialiserende og diskursiv magt. I stedet fastholdes et overdrevent fokus på om hvorvidt "handling" og "udtalelser" er racistiske samtidig med at selvsamme "handling" og "udtalelser" kan forsvares, hvis blot intentioner bag er velmenende. Dette medfører, at oplevelser og beskrivelser med racisme forkastes. Samtidigt er der en afstandstagen fra racisme generelt og en enighed om at racisme er dårligt. Dette er et udtryk for, at narrativeerne i debatten fortsat præges af farveblindheden og racial exceptionalismens ideologier.

Min analyse viser, at racisme generelt anskues som noget dårligt og uønskværdigt, der forbindes med noget "hadefuldt" og "ondt". Samtidigt udtrykkes der racialiserende og racistiske holdninger. Dette viser, at der i Danmark hersker en generel ignorance om, hvad strukturel racisme og racialisering er og hvordan det fungerer i praksis.

Case II: B.T.s framing af debatten om Black Lives Matter Denmarks demonstration

Min anden case er B.T.s dækning af Black Lives Matter Denmarks demonstration på Østerbro i København 7. juni 2020. Jeg har valgt denne case, da demonstrationen og den efterfølgende mediedækning affødte en offentlig debat om racisme i Danmark.

D. 7. juni 2020 samlede over 15.000 demonstranter sig på Østerbro i København for at demonstrere mod racisme. Demonstrationen var organiseret af Black Lives Matter Denmark og kom som reaktion på, at der de forgange uger havde været et øget fokus på racisme og racistisk motiveret diskrimination i den øvrige "vestlige verden", som blev udløst af mordet på George Floyd af politibetjenten Derek Michael Chauvin i Minneapolis i USA d. 25. Maj 2020. I USA udløste mordet omfattende protester og demonstrationer i gaderne i mange større byer, hvor folk demonstrerede mod politivold og racisme. Demonstrationen på Østerbro i København forløb fredeligt og arrangementet modtog stor opmærksomhed fra medierne.

I denne anden del af min analyse undersøger jeg, hvordan B.T. framede demonstrationen og hvordan denne framing påvirker den efterfølgende debat. Jeg vil specielt kigge på, hvordan B.T.s framing er medskabende for forståelser af "race" og racisme i Danmark.

Jeg ser to overordnede temaer i B.T.s framing. Min analyse er dermed opdelt i to dele. Del 1 vil beskæftige sig med mit første tema, som er framingen af Black Lives Matter Denmark som værende racistisk selv. Del 2 vil beskæftige sig med mit andet tema, som vil være framingen af Black Lives Matter Denmarks talsperson Bwalya Sørensen som værende "hadefuld" og "skinger". Ligesom i min case 1, har jeg udvalgt fire artikler, som jeg ser som bærende i B.T.s framing. De artikler jeg har udvalgt er en nyhedsartikel med overskriften "RACISME ved demonstration mod racisme", hvor mediepersonligheden Jeppe Søes perspektiv er omdrejningspunktet. Derudover er det tre debatindlæg af henholdsvis politiker Inger Støjberg, radiovært Ditte Okman og TV-vært Jens Gaardbo. Ligesom ved min case 1 har jeg udvalgt disse artikler, da de er bærende i B.T.s framing af Black Lives Matter Denmarks demonstration og fordi de producerer og reproducerer forståelser af "race" og racisme i Danmark.

Tema I: Framingen af Black Lives Matter Denmark som racistisk

Den første overordnede framing, jeg ser som relevant at fremhæve, er framingen af Black Lives Matter Denmark som værende racistiske selv. Framingen indledes to dage efter selve demonstrationen, hvor B.T. trykker en nyhedsartikel med overskriften: "RACISME ved demonstration mod racisme" (Bjerring Jensen, 2020, ²⁴). Journalisten Sebastian Bjerring Jensen fokuserer i artiklen på, at demonstrationen havde forskellige retningslinjer for "sorte" og "hvide", hvilket han beskriver som værende racisme. I denne framing fremhæves et længere facebookopslag af Jeppe Søe, hvor han udtrykker sin holdning til demonstrationen. Jeppe Søe er debattør, TV-vært og har en længere karriere bag sig inden for TV, medier og journalistisk. Bjerring Jensen henviser til Jeppe Søe ved at skrive, at han "tager bladet fra munden" og Søes facebookopslag bliver omdrejningspunktet i artiklens framing. Søe citeres:

"Jeg er dybt rystet, og jeg synes, at det er meget udansk. Jeg går meget ind for denne her sag, og hvis jeg ikke havde boet i Aalborg, og der var corona, så ville jeg gerne til demonstrationen, men ikke hvis jeg havde læst, at der gjaldt andre regler for hvide mennesker. Det taler jo netop mod sagen" (Søe, 2020, ²⁵)

Søe citeres her for, at han går ind for sagen, men ikke måden som det bliver gjort på. Han ser det som meget "udansk" at farveopdele mennesker ved en demonstration mod racisme. Søe taler her ud fra farveblindhedsideologien, der her bruges til at skabe en fortælling om, at problemer med "race" og racisme vil forsvinde, hvis man blot lader være med at italesætte og "se" "race". Denne tilgang har historisk set været med til at benægte, at der kan findes "race"-baseret ulighed og racisme (Hervik, 2015; 31). Dette medfører, at det er utroligt svært at italesætte racisme, hvilket demonstreres her.

---

²⁴ <https://www.bt.dk/samfund/debattoer-forarget-over-saerlige-retningslinjer-for-hvide-under-demonstration-jeg>

²⁵ <https://www.bt.dk/samfund/debattoer-forarget-over-saerlige-retningslinjer-for-hvide-under-demonstration-jeg>

Black Lives Matters budskab er, at der findes ulighed mellem "sorte" og "hvide", og de demonstrerer det ved, at lade de "sorte" være omdrejningspunktet for deres demonstration. De bryder dermed med farveblindhedsideologien. Dette medfører, at Jeppe Søe føler sig "dybt rystet" og må tage afstand fra sagen. Jeppe Søes argumenter ser jeg derfor som et udtryk for en uvidenhed omkring, hvordan farveblindhedsideologien medvirker til at reproducere racialisering og racisme.

Samtidigt citeres han for, at han ser det som meget "udansk" og dermed sætter han lighedstegn mellem det at være "dansk" og farveblindhedsideologien. Dermed skabes der en fortælling som bygger på en national selvforståelse, hvor det at være "dansk" forbliver uforeneligt med racisme. Lige præcis denne pointe berører Danbolt også i sin analyse af Skippermix-debatten, hvor han konkluderer, at danskere besidder et selvbillede som værende en "velmenende", "god" og "hyggelig" nation og at mange danskere forstår racisme som noget, der enten foregår meget langt væk, før i tiden eller på den ekstreme højrefløj. Disse narrativer medfører, at det kan være meget svært at italesætte problemer med racisme, "race"-baseret ulighed og diskrimination og det er netop hvad Black Lives Matter gør her; de bryder med narrativet om Danmark som værende en "velmenende", "hyggelig" og "post-racistisk" nation.

Søe citeres yderligere:

"Det smukke er jo, at vi står sammen globalt nu, og at det også er gået op for rigtig mange hvide mennesker, at det er nok nu. Det burde man da favne og hylde det flotte i, at man i forreste kæde er helt ligeglade med farven" (Søe, 2020,²⁶)

Ifølge Jeppe Søe er det "gået op for rigtig mange hvide mennesker, at det er nok nu", hvilket implicerer, at det er ny information for den "hvide" majoritetsbefolkning. Nu er det "gået op for dem" og dermed synes problemet med racisme hos Søe, at være løst. Dette ser jeg igen som et udtryk for en mangel på viden om, hvordan strukturel racisme fungerer. Ydermere ser Søe racismekampen som noget "smukt" og "flot", der skal "hyldes". Her tillægges racismekampen altså nogle positive narrativer, som bunder i

---

²⁶ <https://www.bt.dk/samfund/debatter-forarget-over-saerlige-retningslinjer-for-hvide-under-demonstration-jeg>

den måde hvorpå den danske, "hvide" majoritetsbefolkning har fået iscenesat fortællinger om racismekampen før. Denne positive iscenesættelse taler i høj grad til et privilegeret majoritetsperspektiv, der ikke selv besidder førstehåndsoplevelser med konsekvenserne af racismen.

Ligeledes ser han det at være "helt ligeglade med farven" som selve målet for kampen mod racisme, hvilket igen er et udtryk for farveblindhedsideologien. Netop dette perspektiv bruger B.T. i deres framing, hvor de anklager Black Lives Matter Denmark for at udøve racisme ved deres egen demonstration, hvilket viser, at B.T. reproducerer ideologien om farveblindhed. Dette medfører, at Søs udtalelser, og B.T.s framing generelt, kommer til at handle om *måden* hvorpå Black Lives Matter italesætter problemer med "race" og racisme frem for egentlig at diskutere, hvordan den strukturelle racisme er til stede i Danmark. På denne måde flyttes fokus fra debattens egentlige omdrejningspunkt. Dette viser, hvordan farveblindhedsideologien er med til at benægte og forkaste racismedebatten.

Inger Støjberg taler ind i samme framing, da B.T. nogle dage efter inddrager hendes synspunkt i et længere debatindlæg. Inger Støjberg er tidligere næstformand for Venstre og har været minister for udlændinge og integration. Hun er ligesom Morten Messerschmidt kendt for at repræsentere den yderste højrefløj i Folketinget, når det kommer til udlændinge- og integrationspolitik. Støjberg skriver:

"Et ædelt budskab. Ingen skal selvsagt udsættes for racediskrimination eller racerelateret vold. Hverken fra politiet eller andre. Men der er flere ting galt med demonstrationerne i Danmark, som er blevet udstillingsvindue for apartheid og racisme." (Støjberg, 2020, ²⁷)

Støjberg erklærer sig enig i, at det er et "ædelt budskab" og hun ser det som "selvsagt", at ingen skal udsættes for racediskrimination og racerelateret vold. Samtlige artikler i mine cases synes at være enige om, at racisme er forkert og uønskværdigt og næsten hver artikel starter ud med at erklære sig imod racisme. Dette er ifølge Hervik blevet et kendetegn ved ny-racismen, da man kan forkaste racistiske

---

²⁷ <https://www.bt.dk/debat/undskyld-mig-men-hvad-er-det-dog-for-noget-at-sige>

udtalelser ved at ytre, at man ikke er racist. På denne måde opretholdes en magtposition hos udøveren, som kan skabe tvivl ved racismens eksistens.

Derefter taler Støjberg ind i framingen af Black Lives Matter som værende racistisk selv, da hun udtaler, at demonstrationerne er blevet et "udstillingsvindue for apartheid og racisme". Referencen til apartheid går på tværs af flere artikler, hvilket jeg ser som et udtryk for, at danskernes referenceramme til racisme hentes i udlandet ved "historiske" begivenheder såsom apartheid-styret i Sydafrika og race-konflikterne i USA i 1960'erne og 70'erne. Disse "historiske" og racistiske begivenheder bygger på en overvejende biologisk race-forståelse, der inddeler befolkninger i et classesamfund baseret på kropslige markører. Racismen er på denne måde meget synlig og eksplicit ved eksempelvis apartheid-styret i Sydafrika. Her skabes altså en fortælling om, at racisme nødvendigvis skal være synlig, explicit og baseret på kropslige markører, før at det er "rigtig" racisme. Dette bruger Støjberg som argumentation i framingen af demonstrationen, hvilket jeg ser som et udtryk for en generel ignorance omkring, hvordan strukturel racisme fungerer i en aktuel dansk kontekst. At danskernes generelle referenceramme er at finde ved "historiske" begivenheder i andre dele af verden vidner om, hvor lidt oplysning der i Danmark hersker om nyere videnskabelige perspektiver på "race" og racisme og hvor meget disse "historiske" fortællinger får lov til at fylde. Dette medvirker til skabelsen af forestillingen om, at racisme hører til meget langt væk eller i fortiden, hvilket bidrager til fortællingen om Danmark som en "post-racistisk" nation. Det viser også, at kontekster aktivt skabes på tværs af tid, sted og rum.

I et længere debatindlæg af Jens Gaardbo, der ligeledes bringes som en helsides artikel i B.T., underbygges samme framing. Jens Gaardbo er kendt som studievært på TV2. Han skriver:

"Sagerne fejler ikke noget. Men de skyder ofte sig selv i foden. Man kan pludselig blive udnævnt til en fjende på grund af sit køn. Sin alder. Og på grund af sin hudfarve. Uanset hvad man så i øvrigt har af holdninger. Måske var det derfor, Bwalya Sørensen aktivt gennemførte en slags apartheid, da hun frasorterede hvide med-demonstranter ved den store demonstration i København, selvom selveste

Martin Luther King hele tiden råbte, at vi ikke skal bedømmes på vores hudfarve, men på vores karakter.” (Gaardbo, 2020, ²⁸)

Gaardbo henvender sig her mod en mere generel identitetsdebat, men retter alligevel en konkret kritik mod Bwalya Sørensen og Black Lives Matter Denmark. Ligesom Støjberg og Søe erklærer han sig enig i, at sagerne ikke fejler noget, hvorefter han retter sin kritik mod måden hvorpå sagerne fremføres. Igen refereres der til apartheid, og nu også Martin Luther King, hvilket jeg ser som et udtryk for, at danskernes generelle viden om racisme hentes ved diskurser fra større ”historiske” racerelaterede begivenheder, der har fundet sted i fortiden og uden for landets grænser. Ved disse ”historiske” begivenheder tages der udgangspunkt i en klar biologisk forståelse af racisme, som forstås som videnskabeligt forældet og ”forkert”. Disse diskurser, som bygger på en biologisk ”race”-forståelse, hvor sorte og hvide opdeles ud fra hudfarve, bruges her til at frame Black Lives Matter Denmarks demonstration. Her er det ydermere interessant, at en sådan framing finder sted ved lige præcis en debat om racisme. Ved demonstrationer er det normalt at lade dem, som er omdrejningspunktet for sagen få de fremtrædende pladser. Eksempelvis vil det ved en demonstration for kvinders rettigheder ofte være kvinder som går forrest, uden at det skaber seriøse anklager om diskrimination mod mænd. Her er det interessant, at samme forståelse ikke gælder ved demonstrationer vedrørende ”race” og racisme.

Dette medfører, at budskabet om racisme drukner i racismeanklager mod Black Lives Matter Denmark. Dette ser jeg som et udtryk for, at man i Danmark generelt ikke ved, hvordan strukturel racisme og ”race” kan forstås og dermed reproduceres en forestilling om racisme ud fra diskurser om en biologisk raceforståelse. I den forbindelse er det også problematisk, at B.T. vælger at fremhæve synspunkter fra mennesker, som hverken besidder erfaring eller faglig viden om racisme. I stedet får Jeppe Søe, Jens Gaardbo og Inger Støjberg magten til at definere, hvordan der tales om racisme i Danmark. Dermed er mediernes framing med til at skabe en ignorance om, hvordan ”race” og racisme forstås i en nutidig, dansk kontekst ved at reproducere fortællinger, der bundet i en biologisk forståelse af ”race”-begrebet hentet fra ”historiske” og udenlandske kontekster.

---

²⁸ <https://www.bt.dk/debat/jens-gaardbo-hun-er-ved-at-praestere-det-umulige>

Gaardbo italesætter yderligere Bwalya Sørensen som værende kvinden bag "race"-opdelingen ved demonstrationen, hvilket leder mig til mit andet overordnede tema i B.T.s framing af demonstrationen.

Tema II: Framingen af Bwalya Sørensen

Følgende afsnit vil beskæftige sig med den anden overordnede framing, jeg ser som dominerende i B.T.s dækning af Black Lives Matter Denmarks demonstration på Østerbro i København sidste år. Denne framing omhandler B.T.s fremstilling af Black Lives Matter Denmarks talsperson Bwalya Sørensen. Det er blandt andet artikler med overskrifter som "Stridsdronningen" (Astrup, 2020, ²⁹), "Talskvinde for Black Lives Matter i vredesudbrud: Kalder Amnesty for racister" (Tuxen, 2020, ³⁰) og "Hun er ved at præstere det umulige" (Gaardbo, 2020, ³¹) som skaber en framing, hvor Sørensen portrætteres som værende irrationel og konfliktsøgende. Det er blandt andet fortællinger som den følgende her, der er medskabende for denne framing:

"Det lille optrin fortæller en historie om Bwalya Sørensen, som går igen i hendes måde at møde omverdenen på. Hun vælger ofte slagsmålet frem for dialogen. Konflikten frem for kompromiset." (Astrup, 2020, ³²)

Ovenstående citat er fra et portræt af Sørensen med overskriften "Stridsdronningen", som B.T. bragte den følgende uge efter demonstrationen. Her fremhæves Sørensen som konfliktsøgende og citatet er meget sigende for den framing, som B.T. skaber af hende. B.T.s fremstilling af Sørensen på denne måde er omfattende og tilstedeværende i samtlige artikler de lancerer om hende og Black Lives Matter Denmark de følgende uger. På denne måde fremstilles hun som symbolet på racismekampen i kølvandet på demonstrationen. Dermed flytter B.T. fokus fra demonstrationens budskab om strukturel racisme og diskrimination til i stedet at fokusere på Sørensen. Dette medfører, at den efterfølgende debat i bred

---

²⁹ <https://www.bt.dk/samfund/stridsdronningen>

³⁰ <https://www.bt.dk/samfund/talskvinde-for-black-lives-matter-i-vredesudbrud-kalder-amnesty-for-racister>

³¹ <https://www.bt.dk/debat/jens-gaardbo-hun-er-ved-at-praestere-det-umulige>

³² <https://www.bt.dk/samfund/stridsdronningen>

udstrækning kommer til at omhandle Sørensen og hendes arbejde som talsperson for Black Lives Matter Denmark. I følgende afsnit vil jeg dykke yderligere ned i denne framing, hvor jeg vil se på, hvordan forståelser af "race" og racisme indgår i fremstillingen af Sørensen og racismedebatten.

I et debatindlæg d. 13. juni inkluderer B.T. i et debatindlæg radiovært Ditte Okmans perspektiv på sagen. Hun udvider framingen af Sørensen yderligere:

"Ret beset burde Bwalya Sørensen meldes til politiet for racisme. Hun lader til at diskriminere hvide mennesker, udelukkende fordi de er hvide, og deres forfædre potentielt har behandlet sorte skidt" (Okman, 2020, ³³)

Her taler Okman ind i framingen af Black Lives Matter som værende racistisk, hvor hun iscenesætter Sørensen som frontfiguren for den "racistiske" dagsorden. Derudover skaber hun en fortælling om, at "hvide" diskrimineres blot fordi at de er "hvide". Denne fremstilling fremgår også andre steder i artiklerne, hvor der skabes en generel fortælling om, at "sorte" diskriminerer "hvide", hvilket leder til konklusionen, at "hvide" udsættes for racisme. Denne fremstilling er dog absurd set i lyset af Herviks definition af racistiske handlinger og udtalelser. Følger man Herviks analytiske tilgang til vurdering af racisme vil man se, at for at en handling kan erklæres som racistisk, skal følgende tre grundpræmisser være overholdt: handlingen skal baseres på en grundidé om uforenelighed, der skal være gået en racialiseringsproces forud og udøveren skal besidde magten til kunne skabe reelle konsekvenser for offeret. Umiddelbart synes ingen af disse tre grundelementer at være til stede, når Sørensen, eller "sorte" generelt, anklages for at udøve racisme mod "hvide". Dog får anklagerne plads hos B.T. uden yderligere opfølgning og dermed får de lov til at stå uimodsagt og producere diskursiv magt. Dette gør, at fortællingen om Sørensen som racistisk bliver til uden noget reelt belæg for anklagen.

Derefter udvider Okman framingen af Sørensen yderligere:

---

³³ <https://www.bt.dk/debat/ditte-okman-er-der-andre-end-mig-der-kan-se-idiotien>

”Men der er sgu ingen tilgivelse hos Sørensen. Hun er bare hadefuld. Præcis som Paludan prædiker hun polarisering. Præcis som Paludan bruger hun den meste af sin vågne tid på at prædike had mod en befolkningsgruppe, svøbt ind i omsorg for en anden.” (Okman, 2020, ³⁴)

Her italesættes Sørensen som ”hadefuld” og hun sammenlignes med Rasmus Paludan. Paludan er almenkendt som ekstremt højreorienteret, nationalkonservativ og dømt racist. Han er symbolet på Danmarks yderste højrefløj, når det kommer til nationalisme, racisme og konservativisme. Sammenligningen med ham skaber altså en forestilling om Sørensen som værende ekstrem i sine metoder og holdninger samt hadefuld mod bestemte befolkningsgrupper. Ved at skabe denne forestilling placeres Sørensen i en position, hvor hun fratages sin legitimitet, da det er almenkendt for den brede befolkning, og dermed B.T.s målgruppe, at Paludans ekstremitet og generelle hadprædiken er ”dårligt”. Jeg ser det som en ret grov sammenligning, der er med til at frame Sørensen som ”hadefuld” og ”ekstrem”, hvilket fratager hende sin legitimitet.

I Okmans sammenligning fremhæves det at Sørensen, ligesom Paludan, ”prædiker had mod en befolkningsgruppe, svøbt ind i en omsorg for en anden.” Her er det interessant, hvordan Okman sidestiller Sørensen og Paludans sager. Sørensen og Black Lives Matter Denmark arbejder for at fremhæve en racialiseret minoritetsgruppes perspektiv hvorimod Paludan argumenterer for mere magt til den ”hvide” majoritet gennem yderligere stigmatisering og marginalisering af minoritetsgrupper. De to sager sidestilles hos Okman uden tanke om, hvilket magtforhold som indgår i diskrimination og racisme generelt. Her ser jeg det som et udtryk for en mangel på forståelse for, hvordan magt, racialisering og racisme opererer, når Okman sidestiller Paludan og Sørensens sager. Desuden taler det også ind i fortællingen om, at racisme forbindes med ”had” og ”ondskab” og som noget, der forbindes med den ekstreme højrefløj. Denne fortælling bidrager her til sammenligningen med Paludan, som skaber en yderligere polarisering i debatten.

---

³⁴ <https://www.bt.dk/debat/ditte-okman-er-der-andre-end-mig-der-kan-se-idiotien>

Dagen efter debatindlægget af Ditte Okman trykker B.T. et nyt debatindlæg. Denne gang med TV værten Jens Gaardbos perspektiv på ugens fokus på racisme. I sit debatindlæg med overskriften "Hun er ved at præstere det umulige" (om Sørensen) skriver Gaardbo blandt andet:

"Måske er hun på vej til at præstere det umulige, nemlig at fucke verdens bedste sag op i Danmark. I givet fald har en revolution endnu en gang kvalt sine egne. Ikke blot pga. Bwalya Sørensen. For jeg ønsker oprigtigt, at BLM-råbet trænger igennem. Men tidens identitetskampe er blevet så skingre og rasende, at de frastøder mere, end de tiltrækker." (Gaardbo, 2020, ³⁵)

Gaardbo starter, ligesom de øvrige artikler i min case, med at erklære sig som tilhænger af sagen. Gaardbo er dermed enig i, at racisme er forkert og lader samtalen om racisme ligge ved det. Hans intention er derimod at italesætte Sørensens tone som værende det egentlige problem. Dermed fjerner han fokus fra sagens budskab til i stedet at fremhæve, at der er noget i vejen med den måde, budskabet fremføres på. Her er det interessant, hvordan Sørensen alene gøres ansvarlig for, hvordan budskabet om racisme udbredes i Danmark. Min analyse viser netop, hvordan rigtig mange forskellige aktører indgår i skabelsen af et emne.

Gaardbo mener yderligere, at det er en generel tendens blandt tidens identitetskampe, at de er blevet "skingre" og "rasende" og de "frastøder mere, end de tiltrækker". Her taler Gaardbo ind i nogle af de samme diskurser, som min analyse af "eskimo"-is debatten påviste. Gaardbo taler her ind i en forestilling om, at "identitetskampene" har nogle generelle bagvedliggende intentioner, som går på tværs af de enkelte debatter og som her bruges til at delegitimere sagernes budskaber. Gaardbo skriver yderligere:

"Miljøkampen er den vigtigste. Greta Thunberg er vigtig. Hun er selve inkarnationen på den generation, der skal redde planeten. Og hun har grund til at være skrøbelig og sitrende. For min skyld må hun gerne græde, når hun taler". (Gaardbo, 2020, ³⁶)

---

³⁵ <https://www.bt.dk/debat/jens-gaardbo-hun-er-ved-at-praestere-det-umulige>

³⁶ <https://www.bt.dk/debat/jens-gaardbo-hun-er-ved-at-praestere-det-umulige>

Her er det for det første interessant, at Gaardbo ser sig selv som værende i en position, hvor han kan gøre sig til dommer over henholdsvis racisme-, kvinde- og miljøkampene. Gaardbo vurderer, hvordan de forskellige kvindelige aktivister (henholdsvis Bwalya Sørensen og Greta Thunberg), må vise, at de er følelsesmæssigt involverede i deres sager. Dette ser jeg igen som et udtryk for det magtforhold, der eksisterer mellem ham, som "hvid" mand, og henholdsvis Bwalya Sørensen og Greta Thunberg som aktivistiske kvinder. Her er det yderligere interessant, at Gaardbo italesætter Thunberg som "skrøbelig" og "sitrende" med ordene om, at hun for hans skyld gerne må græde. Dette ser jeg som et udtryk for et narrativ om, at Thunberg repræsenterer den kommende "yngre generation", som tager ansvaret for klimaet på sig og som råber de "ældre generationer" op. Dette narrative berettiger hos Gaardbo Thunbergs følelsesmæssige involvering i sagen.

Bwalya Sørensen omtales derimod som "skinger" og "rasende", hvilket han vurderer som skadeligt for hendes sag. Her er det interessant, hvordan Thunberg, ifølge Gaardbo, gerne må vise som sig følelsesmæssigt involveret i hendes sag mens Bwalya Sørensen ikke må. I Sørensens tilfælde bruges det til at fratage hende legitimitet, hvorimod det hos Thunberg underbygger validiteten af hendes sag. Dette ser jeg som et udtryk for, at man i Danmark ikke er vandt til at se "den sorte kvinde" i en fremtrædende og hensynsløs position.

Ydermere skriver Gaardbo i det første citat, at "identitetskampene" "frastøder mere, end de tiltrækker". Her er det nærliggende at stille spørgsmålene; hvem frastødes? Og hvorfor? Er det fordi, at Gaardbo føler sig truet, at han frastødes af Bwalya Sørensen men ikke af Greta Thunberg? Netop denne udtalelse ser jeg som et udtryk for det magtforhold, artiklerne reproducerer. Her får dominerende diskurser plads til at drukne de perspektiver, der udfordrer status quo og det bliver nærliggende at stille spørgsmålet: ville man skabe samme fortællinger om Sørensen, hvis hun havde en anden krop? Eller hvis hendes sag var kvinders rettigheder eller miljøkampen i stedet for racisme? Det viser ligeledes, at det kan være svært at adskille de forskellige kontekster og hvordan de gensidigt påvirker og skaber hinanden. Det viser også, at de fortællinger der produceres i racismedebatten, er udtryk for magtforholdet mellem den privilegerede majoritetsbefolkning og racialiserede minoriteter i Danmark.

Delkonklusion

Min analyse viser, at samtlige debattører ser racisme som noget, der ikke hører til i Danmark. Samtidigt viser min analyse også, at forståelsen af, hvordan man er imod racisme, hviler på farveblindhedsideologiens præmis om, at hvis vi ikke "ser" og italesætter "race" og diskrimination, vil racisme uddø. "Racismekampen" forbindes med positive narrativer som dikterer, at det er "ædelt", "smukt" og "dansk" at bekæmpe racisme. Denne referenceramme for racisme hentes ved større udenlandske "historiske" begivenheder som apartheid-styret i Sydafrika og race-demonstrationerne i USA i 1960'erne og 1970'erne. Fortællingerne medfører, at racismekampen og dermed forståelser af "race" og racisme fastholdes af narrativer og diskurser fra disse kontekster, hvilket modvirker, at nye forståelser kan få plads.

Når Black Lives Matter Denmark lader "sorte" være omdrejningspunktet ved deres demonstration, bryder de med farveblindhedsideologien og med de gængse narrativer om, hvordan man demonstrerer mod racisme. Dette medfører, at Black Lives Matter Denmark frames som værende racistiske selv, hvilket leder til, at debatten kommer til at handle om måden hvorpå der demonstreres, frem for at blive en reel diskussion om nutidig strukturel racisme i en dansk kontekst.

Samtidig er talsperson Bwalya Sørensens måde at udtrykke sig på ikke forenelig med de majoritetsnarrativer der i Danmark hersker om, at racismekampen er noget "smukt" og "ædelt". Sørensen bryder med nogle af de gængse forståelser, der i Danmark hersker om, hvad racisme er og hvordan det kan bekæmpes. Dette medfører, at hun frames som "rasende", "skinger" og "konfliktsøgende", hvilket skaber et narrativ om hende, som fratager hende sin legitimitet som talsperson. Dette leder til, at den efterfølgende racismedebat kommer til at handle om Sørensens person og fremtoning.

Min analyse viser også, at de perspektiver der fremhæves i debatten, kommer fra mediepersonligheder og politikere. Dette medfører, at den måde vi taler racisme på, hviler på deres holdninger og politiske dagsordenener. Der er en klar mangel på faglig viden, hvilket bidrager til, at den offentlige samtale om racisme reduceres til noget, der ikke behøves at blive bakket op af videnskabelig eller faglige perspektiver, men at det derimod bliver et emne, som alle er lige berettigede til at udtrykke deres

umiddelbare holdning til. Dette medfører, at artiklerne i høj grad bekræfter sig selv og debatten slutter, hvor den startede. Dette vidner om det magtforhold, der er til stede i diskurserne. Dem som får lov til at sætte dagordenen i medierne, får lov til at definere, hvordan man forstår "race", racisme og racialisering i Danmark.

Diskussion

Når jeg sammenligner mine to analysedele, kommer der forskellige ting til syne. For det første kan man se, at "race"-diskussion er langt mere explicit i debatten som affødtes af Black Lives Matter Danmarks demonstration. I denne debat italesættes problemer med "race" og racisme og B.T.s journalister bruger flere gange ordet "race" explicit (dog uden anførselstegn). Dette vil sige, at selvom debatten fortsat er domineret af farveblindheden- og racial exceptionalismens ideologier, fremstår debatten ikke fuldstændigt farveblind.

Min analyse af "eskimo"-is debatten viser derimod, at framingen af "krænkelseturen" skaber et dominerende hovednarrativ, der fuldstændigt blokerer for, at "race" overhovedet bliver italesat. Debatten kommer derfor til at omhandle "krænkelsekultur" i stedet for racialisering og racisme. Dette ser jeg som et udtryk for, at der i Danmark hersker et narrativ om, at racisme kun forbindes med racialiserede "sorte". Disse narrativer har rod i fortællinger om racisme mod racialiserede "sorte" i forbindelse med slaveri, kolonisering af det globale syd samt andre "historiske" begivenheder. Dette kommer eksempelvis til udtryk i debatten om Black Lives Matter, hvor man kan se, at debattørerne refererer til apartheidstyret i Sydafrika og "race"-demonstrationerne i USA i 1960'erne og 70'erne. Disse fortællinger præger dermed den måde, der diskuteres racisme på i en dansk kontekst. Dette medfører, at debatten kommer til at hvile på forståelser fra andre kontekster, som i grunden ikke har særligt meget at gøre med racisme i en nutidig, dansk kontekst.

Som nævnt viser min analyse også, at diskussionen om racisme og racialisering er fraværende i debatten om "eskimo"-isen. Dette som jeg som et udtryk for, at der hersker en generel mangel på et racistisk fokus i de fortællinger, der knytter sig til Danmarks forhold til Grønland, Inuit og "eskimo". Her præges narrativerne i højere grad af generelle fortællinger om Danmark som en "velmenende kolonimagt", en positiv stereotypisering af "eskimo" (og Inuit) samt en forestilling om et "nordisk broderskab". I disse fortællinger er racismen enten udeladt eller mere subtil og dermed ses "eskimo" ikke som en nedsættende og racialiserende kategori på samme måde som ved racisme mod racialiserede "sorte" minoriteter. Dette medfører, at racialiseringen bliver mere usynlig og sværere at italesætte.

Som jeg også skrev i indledningen til min analyse er B.T. en avis, som brander sig på at være i "øjnehøjde" med læseren. Dette giver læseren en fornemmelse af, at B.T. "siger tingene, som de er". Det er en "lettere fordøjelig" journalistisk, som ikke sætter nogle krav til, at man som læser behøver at fordybe sig, være "intellektuel" eller have andre forudsætninger for at forstå artiklerne.

Dette kommer til udtryk i min analyse, hvor debatten synes at bygge på forskellige mediepersonligheder og politikeres umiddelbare mavefornemmelser og holdninger til "racismedebatten". Denne "vi siger tingene, som de er"-tankegang medfører på den ene side, at debatten fremstår meget umiddelbar, da der skabes et rum, hvor der ingen krav er til debattens saglighed, faglig viden eller kritisk tænkning. Dette gør, at det på mange måder bliver et meget ærligt billede man får af de diskurser, narrativer og fortællinger, der i Danmark florerer om "race" og racisme blandt den befolkningsgruppe, som læser B.T. På den anden side ser jeg racisme, racialisering og "race"-forståelser som komplekse, politiserede og følelsesladede emner, der selv for fagfolk kan være svære at beskæftige sig med. I den forbindelse medfører manglen på faglig viden, at debatten ikke udfolder sig synderligt og ender med at bekræfte sig selv og slutte hvor den startede.

B.T.s "vi siger tingene, som de"-brand skaber altså et rum, der under ingen omstændinger må kritiseres for at blive "intellektuel". Dette gør, at det bliver et mål i sig selv at fremhæve det "mindst elitære" synspunkt, der i høj grad synes at skulle bekræfte læserne i deres egne holdninger. Dette medfører også, at politisk uenige læsere vil forarges over de udtalelser og overskrifter, som B.T. vælger at fremhæve, hvor det at forarge, bliver et mål i sig selv. Dette ser jeg også som et udtryk for sociale mediers påvirkning af nyhedsmedierne i de seneste år. Det er klart, at B.T. er en virksomhed hvis indkomst afhænger af deres trafik på online nyhedsartikler. Derfor tilpasses overskrifter til at lure læseren ind via provokerende overskrifter, der enten vækker nysgerrighed eller forargelse og dermed får folk til at clicke på artiklerne. Denne påvirkning ser jeg altså også som medvirkende til, at artiklernes mål i høj grad synes at ville enten forarge eller bekræfte læseren i deres holdning, hvilket ligeledes står i vejen for den kritiske og oplysende debat.

Afslutningsvist her vil jeg gerne vende tilbage til min problemformulering og knytte nogle ord til den viden, som jeg skaber. Min problemformulering lyder:

Hvordan repræsenterer danske nyhedsmedier racismedebatten og hvad siger det om forståelser af "race" og racisme i Danmark?

Min problemformulering henvender sig mod en generel og bred kontekst, som er "danske nyhedsmedier". Jeg har dog kun undersøgt B.T. som nyhedsmedie og herunder to konkrete cases. Her har mit valg af nyhedsmedie også spillet ind, da forskellige medier beskæftiger sig med forskellige kontekster og har forskellige politiske værdisæt, som også præger de kontekster, som de producerer. Min analyse kan dermed sige nogle specifikke ting om lige præcis de kontekster, som jeg har undersøgt. Alligevel mener jeg dog også, at mine resultater er udtryk for nogle mere generelle narrativer, diskurser og fortællinger. Det er blandt andet Cultural Studies pointe, at kontekster er uløseligt forbundne og dermed også medskabende for hinanden. Dette vil sige, at selvom de narrativer, diskurser og fortællinger som jeg har fremhævet, kun stammer fra et enkelt nyhedsmedie, indgår de i en aktiv skabelsesproces af andre kontekster, som går på tværs af de forskellige danske nyhedsmedier. Dermed mener jeg, at man også kan se mine resultater som et udtryk for nogle mere generelle fortællinger, diskurser og narrativer, der flourer i Danmark og som aktivt producerer forståelser af "race", racisme og racialisering.

Konklusion

B.T. skaber forskellige frames i deres repræsentation af den danske racismedebat. De frames som jeg har udpeget som værende de mest dominerende, er fortællingerne om en bagvedliggende "krænkelsekultur", Black Lives Matter som værende racistiske selv og portrætteringen af Bwalya Sørensen som "konfliktsøgende" og "skinger". Disse frames skaber en overordnet fortælling om, at det er "krænkelsekulturen", Black Lives Matter og Bwalya Sørensen som er de egentlige fjender, da de pådrager danskerne racismen. Dette ser jeg som et udtryk for, at framingen hviler på farveblindhedsideologiens præmis om, at hvis vi ikke "ser" og italesætter "race" og diskrimination, vil racisme uddø. Samtidigt medfører ideologiens normative kultur, at de som italesætter problemer med "race" og racisme, automatisk vil positioneres som racistiske selv. På denne måde blokerer framingen for, at man kan have en debat om strukturel racisme.

I skabelsen af disse frames indgår fortællinger, narrativer og forståelser fra andre kontekster. Der drages specielt referencer til apartheid-styret i Sydafrika og "race"-urolighederne i USA i 1960'er- og 70'erne. Disse referencer medfører, at forståelser af "race" og racisme fastholdes i diskurser fra kontekster, som ligger langt fra nyere, videnskabelige perspektiver på "race" i Danmark. Debatten influeres ligeledes af diskurser fra miljø- og kvindekampen. Her er det påfaldende, hvordan aktivistiske fortalere fra forskellige kontekster (Bwalya Sørensen og Greta Thunberg) dømmes forskelligt i den offentlige debat. Dette ser jeg som et udtryk for, at man i Danmark ikke er vandt til at se "den sorte kvinde" i en fremtrædende og hensynsløs rolle.

Samtidig forbindes racismekampen med nogle positive narrativer, der dikterer, at det er en "smuk", "ædel" og "dansk" sag, som skal hyldes. Dette ser jeg som en tilkendegivelse af et privilegeret og "hvidt" majoritetsperspektiv, som bunder i en ignorance omkring racismens egentlige virke i Danmark. Dette "hvide" majoritetsperspektiv er dominerende i mediernes framing, hvilket vidner om det magtforhold, som mediernes perspektiv er et udtryk for.

I fortællingerne indgår en national selvforståelse, hvor det at være "dansk" hviler på en præmis om, at Danmark er en post-racistisk nation, hvor der ikke findes racisme. Denne selvforståelse medvirker til, at anklager om racisme forkastes og det vedholder fortællingen om, at racisme ikke finder sted i Danmark. Samtidig vedholdes der i framingen generelt et fokus på intentionerne bag racistiske handlinger og udsagn. Dette medfører, at racistiske handlinger og udtalelser kan forkastes, hvis intentionerne bag siges at være velmenende. Denne forståelse gør det yderligere svært at italesætte racisme som noget strukturelt, da det vedholder et fokus på at racismen udelukkende udspiller sig i den konkrete handling. Dette underbygges af, at racisme forstås som noget der nødvendigvis skal være "hadefuldt" og "ondt". Ingen har lyst til at identificere sig som et "hadefuldt" og "ondt" menneske og dermed vil ingen i dette narrativ anerkende et racistisk bias. Dermed blokerer en sådan forståelse for, at handlinger og udtalelser anerkendes som racistisk motiveret.

Min analyse viser ligeledes, at de perspektiver som fremhæves i debatten primært stammer fra TV-personligheder og politikere. Debatten hviler derfor på deres umiddelbare holdninger og de sætter dagsordenen for, hvordan vi forstår og taler om "race" og racisme i Danmark. Dette medfører, at der er en klar mangel på faglig viden og perspektiver, som kan udfordre farveblindheden og racial exceptionalismens ideologier. Deres perspektiver naturaliserer forståelser af "race" og racisme og bidrager dermed til, at "race" og racisme i Danmark fortsat forstås som noget, der enten udspiller sig på den ekstreme højrefløj, i fortiden eller uden for landets grænser.

Litteratur

Christopher Campbell (2016) "Representation: Stuart Hall and the "Politics of Signification"". Taylor & Francis.

Eduardo Bonilla-Silva (1997) "Rethinking Racism: Toward a Structural Interpretation". *American Sociological Review*, 62(3), 465-480.

Frank Ortega & Joe R. Feagin (2017) "Framing: The Undying White Racial Frame." The Routledge Companion to Media and Race. Routledge. 31–42.

Gavan Titley (2019) "Racism, everywhere and nowhere, the debatability of Racism" *Racism and Media*, SAGE Publications, 2019. *ProQuest Ebook Central*,
<https://ebookcentral.proquest.com/lib/kbdk/detail.action?docID=5942936>.

John Downing and Charles Husband (2005) "Representing Race: Racisms, Ethnicity and the Media" SAGE Publications. *ProQuest Ebook Central*,
<https://ebookcentral.proquest.com/lib/kbdk/detail.action?docID=334517>.

Julian Henriques, David Morley, & Vana Goblot (Eds.). (2017). "Stuart Hall: Conversations, projects and legacies". London: Goldsmiths Press

Karim Murji & John Solomos (Eds.) (2005) "Racialization: Studies in theory and practice". New York: Oxford University Press.

Lawrence Grossberg (2010) "Cultural studies in the future tense". Duke University Press. ProQuest Ebook Central: <https://ebookcentral.proquest.com>

Mathias Danbolt (2017) "Retro Racism: Colonial Ignorance and Racialized Affective Consumption in Danish Public Culture". *Nordic Journal of Migration Research*, 7(2), 105-113.

<https://doi.org/10.1515/njmr-2017-0013>

Mathias Danbolt & Lene Myong (2019) "Racial Turns and Returns: Recalibrations of Racial Exceptionalism in Danish Public Debates on Racism". *Racialization, Racism and Anti-Racism in The Nordic Countries*. Palgrave Macmillan. 39-62.

Mira Chandhok Skadegård & Christian Horst (2020) "Between a rock and a hard place: a study of everyday racism, racial discrimination, and racial microaggressions in contemporary Denmark", *Social Identities*, <https://doi.org/10.1080/13504630.2020.1815526>

Mira Chandhok Skadegård & Iben Jensen (2018) ""There is nothing wrong with being a mulatto": Structural discrimination and racialized belonging in Denmark". *Journal of Intercultural Studies*, 39(4), 451-466. [6]. <https://doi.org/10.1080/07256868.2018.148434>

Paul D'Angelo & Jim A. Kuypers (2009) "Doing News Framing Analysis: Empirical and Theoretical Perspectives". Taylor and Francis Group.

Peter Hervik (2015) "Race, "race", racialisering, racisme og nyracisme". *Dansk Sociologi*, nr. 1/26 årg. 2015

Peter Hervik (2019) "Racialization in the Nordic Countries: An introduction". *Racialization, Racism and Anti-Racism in The Nordic Countries*, edited by Peter Hervik. 3-38. Palgrave Macmillan.

Peter Hervik (2019) "Denmark's blond vision and the fractal logics of a nation in danger", *Social Identities*, 26:5, 529-545, <https://doi.org/10.1080/1070289X.2019.158705>

Philomena Essed (2020) "Humiliation, Dehumanization and the Quest for Dignity: Researching Beyond Racism." *Routledge International Handbook of Contemporary Racisms*. 1st ed. Routledge, 442–455.

Rikke Andreassen & Lene Myong (2017) "Race, Gender, and Researcher Positionality analysed through memory work". *Nordic Journal of Migration Research*, 7(2), 97-104. <https://doi.org/10.1515/njmr-2017-0011>

Robert Entman (2015) "Framing: Til afklaring af et spredt paradigme" *MedieKultur, Journal of Media and Communication Research*. 115-123.

Sayaka Osanami Törngren (2019) "Talking Color-Blind: Justifying and Rationalizing Attitudes Toward Interracial Marriages in Sweden." *Racialization, Racism, and Anti-Racism in The Nordic Countries*. Palgrave Macmillan, 137-162.

Stig Hjarvard (2015). Framing: Introduktion til et begreb og en klassisk tekst. *MedieKultur, Journal of Media and Communication Research*. 58, 104-114.

Stuart Hall (1993) "The West and the Rest: Discourse and Power". *Race and Racialisation: Essential Reading*, Second Edition (2018). Canadian Scholars.

Søren Rud (2017) "Colonialism in Greenland – Tradition, Governance and Legacy". *Cambridge Imperial & Post-Colonial Studies*.

Tina Gudrun Jensen, Kristina Weibel & Kathrine Vitus (2017) "'There is no racism here': public discourse on racism, immigrants and integration in Denmark", *Patterns of Prejudice*, 51:1, 51-68. <https://doi.org/10.1080/0031322X.2016.1270844>

Nyhedsartikler

Berlingske Media, *Berlingske Media*, lokaliseret <https://www.berlingskemedias.dk/#voresmedier>

Caroline Clante (14. Juli 2020) "Isproducenter ændrer navn på "Eskimo": "Vi har fået rigtig mange henvendelser", *DR*, lokaliseret <https://www.dr.dk/nyheder/indland/isproducent-aendrer-navn-paa-eskimo-vi-har-faaet-rigtig-mange-henvendelser>

Ditte Okman (14. Juni 2020) "Er der andre end mig, der kan se idiotien?", *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/debat/ditte-okman-er-der-andre-end-mig-der-kan-se-idiotien>

Frederikke Palmu Johansen & Tina Wilstrup Andersen (26. Juli 2020) "Tina blev lagt for had", *B.T.*, lokaliseret <https://apps-infomedia-dk.ep.fjernadgang.kb.dk/mediemarkiv/link?articles=e7cf889e>

Hansens Is (14. Juli 2020), "Hansens Eskimo bliver til Hansens O'Payo", *Hansens Is*, lokaliseret <https://www.facebook.com/hansensis/posts/hansens-eskimo-bliver-til-hansens-opayoeftter-mange-grundige-overvejelser-har-vi-3139988979428252/>

Inger Støjberg (13. Juni 2020), "Undskyld mig, men hvad er det dog for noget at sige?", *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/debat/undskyld-mig-men-hvad-er-det-dog-for-noget-at-sige>

Jens Gaardbo (14. Juli 2020) "Hun er ved at præstere det umulige", *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/debat/jens-gaardbo-hun-er-ved-at-paestere-det-umulige>

Jonas Kuld Rathje (15. juli 2020) "B.T. mener: Styr forargelsen", *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/debat/bt-mener-styr-forargelsen>

Kalinka Aaman Agger & Tobias Reinwald (16. Juli 2020) ""Kæmpe Eskimoen" er lagt på is: "Det her bør

grønlænderne bestemme, ikke danskerne”, *Berlingske*, lokaliseret <https://www.berlingske.dk/aok/kaempe-eskimoen-er-lagt-paa-is-det-her-boer-groenlaenderne-bestemme-ikke>

Kantar Gallup (15. September 2020) ”Index Danmark/Gallup helår 2019/2020”, *Kantar Gallup*, lokaliseret <https://webtest.kantargallup.dk/storage/reports/September2020/bhxjD2rwTWJG6alqooJD.pdf>

Kicki Søs Bengtsen & Morten Wagner (16. Juli 2020) ”Dansk datingkonge i opråb: ”Folk bliver krænket alt for hurtigt””, *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/samfund/dansk-datingkonge-i-opraab-folk-bliver-kraenket-alt-for-hurtigt>

Mathias Tuxen (9. Juni 2020) ”Talskvinde for Black Lives Matter i vredesudbrud: kalder Amnesty for racister”, *B.T.*, <https://www.bt.dk/samfund/talskvinde-for-black-lives-matter-i-vredesudbrud-kalder-amnesty-for-racister>

Mathias Tuxen (12. Juni 2020) ”Jeg vil næsten kalde det raceadskillelse” , *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/samfund/yusuf-udvandrede-fra-black-lives-matter-demonstration-jeg-vil-naesten-kalde-det>

Michael Dyrby (1. September 2020) ”B.T. er nu Danmarks største nyhedsmedie”, *Berlingske Media*, lokaliseret <https://www.berlingskemedias.dk/pressemeddelser/4>

Morten Messerschmidt (19. Juli 2020) ”Efter navneskift: jeg føler mig krænket”, *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/debat/efter-navneskift-jeg-foeler-mig-kraenket>

Peter Astrup (11. Juli 2020) ”Stridsdronningen”, *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/samfund/stridsdronningen>

Sebastian Bjerring Jensen & Jeppe Søe (8. Juni 2020) ”Debattør forarget over særlige retningslinjer for hvide under demonstration”, *B.T.*, lokaliseret <https://www.bt.dk/samfund/debattoer-forarget-over-saerlige-retningslinjer-for-hvide-under-demonstration-jeg>